

številka 2 | šolsko leto 2008 / 2009 | junij 09 | cena: 1 EUR

STEZICE

ena in edina revija Gimnazije Novo mesto

ANKETA

Seks je zašel tudi na našo šolo

INTERVJU

Ana Tisov, predsednica dijakov

ŠOLSKI MADEŽ

Smeti v atriju

kazalo

INTERVJU

- 4 Ana Tisov | predsednica DOG

MIKSER

- 5 Šola malo drugače
5 Najljubši teden
6 Šola na spletu
7 Lovci na poglede
7 Od idej k realnosti
8 Hörverstehen Deutsch – LIVE
8 O tem, kako so fantje izkoristili profesorico Retelj

INTERVJU

- 9 Monika Gerke | profesorica

ANKETA

- 10 Seks je zašel tudi na našo šolo

KOMENTAR

- 11 Fail-blog
12 Javna razprava z ministrom za šolstvo

ŠOLSKI MADEŽ

- 13 Ko veliko košev še ni dovolj košev

ZGODBA

- 14 Stezice od 1952 do 2009

REPORTAŽA

- 16 Projektni tabor Salzburg

FOTOKALEJDOSKOP

- 17 Tina Klančar
18 Jure Kastelic

PROBLEMI

- 20 Zelenjavni izziv

BELEŽNICA

- 21 Gimnazijska poezija, proza in eseji

STRIP

- 31 Urška Sajko: Vampir Lojze

Stezice

Časopis Gimnazije Novo mesto

Številka 2, šolsko leto 2008/2009, junij 2009

Odgovorna urednica: Katja Martinčič

Mentorji: prof. Uroš Lubej, prof. Janez Gorenc, prof. Tina Furlan Turk

Uredništvo: Maša Bratkovič, Doris Bubnjič, Tamara Fišter,

Katja Gačnik, Urška Gornik, Maja Junc, Sandra Pavlič,

Gašper Torkar, Eva Saje, Lara Zupančič

Fotografije: Ana Fabijan, Jure Kastelic, Tina Klančar, Eva Saje

Strip: Urša Sajko

Naslovnica: Jure Kastelic

Oblikovanje: Jaka Šuln

Lektor: prof. Janez Gorenc

e-pošta: stezicegimnm@gmail.com

Naklada: 250 izvodov

Izdajatelj: Gimnazija Novo mesto

Ravnateljica: Natalija Petakovič

www.gimnm.org

Popravek

Ker je ni stvari na svetu, ki bila popolna, so tudi prejšnje Stezice vsebovale nekaj napak. Uredništvo se opravičuje žrtvam tiskarskega škrata za naprej in za nazaj, tukaj pa objavljamo popravek: Avtorica članka z naslovom Diskriminirani Romi ali necivilizirani »Cigani«? je bila Vesna Koželj in ne Urša Kranjc.

uvodnjak

piše: Katja MARTINČIČ

“ Gimnazija ni samo »zlobna šola«, v katero hodite sedet in čakati, da odpade kakšna ura. Gimnazija je tudi družba, ki jo imate čez ta štiri leta, sošolci, s katerimi hodite na kavo, fantje in dekleta, v katere se zaljubite, profesorji, s katerimi se razumete, in tisti, s katerimi se »borite« za ocene. ”

Dragi gimnazijci,

si tudi vi kdaj zaželite, da bi bili starejši? Pa ne starejši leto ali dve, kolikor nekatere še loči od 18, da bi lahko svobodno kupovali alkohol in cigarete. Tudi ne stari in modri kot biblijski dolgoobrabi moške, temveč samo zrelejši, bolj odrasli, z več izkušnjami ter daljšim seznamom doživetih in preživetih reči. Da bi lahko kdaj pa kdaj samozadostno in na skrivaj tudi ponosno rekli kakšen klišejski stavek, kot je na primer: »Ah, matura, to je pa ja najlažja stvar na svetu!« ali podobno: »Srednja šola je mačji kašelj!«.

Z vsakim dnevom je bližje konec maja in začetek mature za nas v četrtem in konec šolskega leta za ostale, z vsakim aprilskim dežjem v jaške odteče še malo dobre volje in poguma. Groznje in črne napovedi profesorjev se nas skorajda več ne dotaknejo, ker smo skozi leto postali imuni. V razredih se sama od sebe kopiči latentna nervoza, poteka neusmiljen boj za zadnje dobre ocene, za dvig povprečja, za štipendije, za točke, za točke, za točke in še več točk. Časa ni in grla so polna vode. Meni pa nehote misli tavajo po možnih scenarijih bližnje in daljne prihodnosti. Kaj če ne naredim mature? Kaj če ne naredim sprejemnih izpitov? Kaj če ne naredim prvega letnika na faksu? Potem ne bom nikoli imela šole, nikoli poklica, nikoli denarja, nič hrane in zato bom najverjetneje umrla ... Tako bi me razložili psihologi, vsak strah menda izvira iz primarnega strahu pred smrtjo. Ampak teorija se podre, če rečem da se ta trenutek bolj bojim mature kot smrti. Nehvaležne so te »misli o prihodnosti«, noben racionalni prijem mi ne pomaga, da bi se jim lahko posmehnila in jih banalizirala do razkroja.

Konec nečesa pa vselej, poleg strahu pred prihodnjim, povzroči oziranje v preteklo.

Točno se še spominjam prvega gimnazijskega dne, dobro vem, kdo je sedel poleg mene in o čem so tekle debate. Kmalu so se oblikovale prve skupinice v razredu, kot po najbolj naravnem zakonu, in že smo se znašli do vratu zakopani v nova prijateljstva in spore. Nekaterim se je prvi letnik kratko malo posrečil, nekatere je udaril po grbi, preživeli smo ga vsi. V drugem letniku so nas končno nehali pitati s koruzo in nam fecljati vezalke, kar nam je verjetno dalo lažen občutek novo pridobljene moči. Ko misliš, da si najtrdnjši, te najbolj spodnese. In nas je. Kot da bi naivno verjeli, da je s prvim letnikom premaganega že pol zla. Do konca prvega polletja se je nakopičilo vsega, slabih ocen in noreče pubertete. Tudi to smo nekako preživeli. V tretjem je bil menda prehod od mulcev do malo večjih mulcev najbolj očiten. Naučili smo se, da je zmernost res lepa čednost, da se je potrebno včasih odločno postaviti zase in sem pa tja tudi potrpeti, da se ne da vedno vsega preplonkati in da so tudi profesorji ljudje. Naenkrat je gimnazija postala za odtенок znosnejša in občasno je kdo potihom priznal, da jo utegne čez deset let pogrešati. Zadnje leto pa bi nas zopet skoraj zavedlo; obljube o tem, kako je četrti letnik lahek, so resnične samo, če imate izjemno srečo in je vaša fakulteta brez omejitev ali pa ste brez ambicij. V nasprotnem primeru je trdega dela na pretek. (To je bilo subtilno dobronamerno opozorilo. ☺) In prav zdaj si vsi želimo hkrati še več časa in čimprejšnji konec.

Vse to v resnici ni bistveno, so zgolj spomini prestrašenega individuuma. Gre za nekaj drugega. Gre za dejstvo, da smo učeča se bitja, da gimnazijo prehodimo, medtem ko nas muči odrasčanje, in da če bi me višja sila vrgla nazaj v prvi letnik, bi z vedenjem, ki ga imam ob odhodu, najbrž kdaj ravnala drugače. Predvsem veliko bolj počasi. Ne bi se mi tako mudilo »odrasti«. Priznam, nešteto krat sem rekla, da čakam samo dan, ko bom lahko neobremenjeno in za vedno odkorakala iz gimnazije. Zdaj ... zdaj pa bi kljub vsemu še kakšen mesec posedela v starih klopih, se gnetla v atriju in hodila na počeckane wc-je. Ker se človek navadi, ker navada daje varnost in ker me je, kot večino ljudi na razpotjih, strah novega.

Gimnazija ni samo »zlobna šola«, v katero hodite sedet in čakati, da odpade kakšna ura. Gimnazija je tudi družba, ki jo imate čez ta štiri leta, sošolci, s katerimi hodite na kavo, fantje in dekleta, v katere se zaljubite, profesorji, s katerimi se razumete, in tisti, s katerimi se »borite« za ocene. Gimnazija je sedenje v atriju in na klopih pred šolo, so izleti in ekskurzije, so predstave, koncerti in šo Stezice. Važno je le to, da si za vsako od teh reči vzamete čas, da ji daste možnost in se ji približate zvedavo, pogumno. Veliko lažje je preživeti ta štiri leta s široko odprtimi očmi in z veliko željami, s cilji, z zagonom. Dokler se trmasto upiraš sistemu, mu ravno s tem daješ moč in pravico do obračunavanja s tabo. Ko ga sprejmeš za svojega, kljub napakam in slabostim, ga lahko začneš spreminjati od znotraj.

In ne, to ni bil poziv k revoluciji, kje pa. Moja gimnazijska leta se iztekajo, od mene ni več odvisnih prav veliko reči. Tudi si več ne predstavljam, da bi lahko kdaj s svojim početjem, naj gre za pisanje ali kaj drugega, bistveno vplivala na poglede množic. Ampak zaradi tega še ne bom resignirano zabrisala tipkovnice čez okno, zato še ne bom prenehala z iskanjem razmišljujočih ljudi. In zato so pred vami druge Stezice v tem letu, ne glede na naklado, porabljen čas ali prodane izvode. Včasih je pametno vlagati čas v drobne, postranske stvari, brez dokazovanja pred starši, učitelji in vrstniki, ampak zgolj iz lastnega veselja in želje. Če se boste gimnazije oklenili na tak način, kot ustanove številnih možnosti, jo boste lažje sprejeli tudi iz druge plati, ki vas omejuje in ocenjuje.

Upam torej, da bo naslednja – vaša – številka še boljša in da jo bom dobila v roke, čeprav me čakajo nove šolske klopi, trole in karvarne. Pa lepo branje.

intervju

s predsednico Dijaške organizacije

Kako grize DOG

pišeta: Maja JUNC in Tamara FIŠTER

Od kdaj obstaja dijaška organizacija?

Dijaška organizacija obstaja že vrsto let. V začetku se je imenovala dijaška skupnost (DIJAS), a se je kasneje preimenovala v dijaško organizacijo. Vendar pa je njen namen vseskozi enak: zastopati interese dijakov. Predsedniki oddelčnih skupnosti se srečujemo na sestankih v knjižnici šole enkrat mesečno in se tam pogovarjamo o temah, vezanih na dijake. V preteklosti sta dijaške interese v Svetu šole predstavljala dva dijaka, vendar pa sta nam žal bila ta glasova odvzeta (zakon ZOFVI), tako da sedaj naše interese predstavljata dva mentorja dijaške organizacije. Vsako leto pride do novih volitev predsednikov oddelčnih skupnosti, predsednika dijaške organizacije in prav tako mentorjev dijaške organizacije. Tako dijaška organizacija vsako leto dobi nov zagon in energijo...

Kaj je namen oz. cilj te organizacije?

Namen dijaške organizacije je v prvi vrsti zastopanje dijakovih interesov. To pomeni, da lahko dijak prek svojega predstavnika oddelčne skupnosti izrazi svoje mnenje. Zato se mi zdi tu zelo pomembna vloga predstavnika razreda, saj je prav on tista ključna povezava med razredom in organizacijo. Predstavniki dijaške organizacije pa omogoča pretok informacij med krovno dijaško organizacijo DOS (Dijaška organizacija Slovenije) in šolo. Organizacija je bila tudi ustanovljena zaradi boljše komunikacije med organi šole in dijaki, lažjega uveljavljanja projektov, ki so predlagani in organizirani s strani dijakov.

Kot vemo vsako leto organizirate koncert. Koliko let že? Kako ste bili zadovoljni z letošnjim koncertom. Kako bi ga primerjali s prejšnjimi?

Novoletni gimnazijski koncert je na naši gimnaziji že tradicija. Ne morem govoriti tu o letih, kajti vse skupaj se je začelo na gimnaziji z novoletnim plesom. Z novimi generacijami pa so prišle ideje dijakov o tem, da bi bilo več zanimanja, če bi nastopale glasbene skupine in tako se je začelo počasi razvijati. Nastopale so gimnazijske skupine in počasi so na gimnazijo prihajali tudi bolj prepoznavni glasbeniki. Letos smo tako izvedli anketo, saj smo želeli čim

bolj upoštevati želje dijakov in s tem prišli do širokega spektra glasbenih zvrsti, a še vedno pustili tradicijo karaok in nastopa gimnazijskih skupin. Z raznimi atrakcijami smo poskušali narediti koncert čim bolj razgiban in mislim, da nam je to uspelo. Ne upam si primerjati letošnjega koncerta z ostalimi, saj v prejšnjih letih sama osebno nisem sodelovala pri organizaciji. Lahko rečem le kot dijakinja, da sta bila oba koncerta super in zelo dobra poživitev in uvod v novoletne počitnice. Z letošnjo organizacijo sem bila zelo zadovoljna in se zahvaljujem vsem, ki so sodelovali ali kakorkoli pomagali pri izvedbi koncerta.

Ali menite, da je telovadnica dovolj velik prostor za vse dijake, ki so plačali koncert? Zakaj ni koncert, ki je bil sicer zelo dobro organiziran, v drugih večjih in manj uradnih in sproščenih prostorih in ob drugem časovnem terminu?

Tu gre za šolski projekt in moramo vedeti, da govorimo o delu dijakov in smo tako vezani na šolo. Seveda smo razmišljali o tem, da bi dobili mnogo več obiskovalcev, če bi bil koncert organiziran nekje drugje. Toda potem ne govorimo o šolskem koncertu, ampak o koncertu, kot so koncerti glasbenikov nekje na prostem ... Tako ko bi koncert selili na drug prostor in čas, bi bil večji pritisk zunanjih obiskovalcev in že na gimnaziji težko preprečimo, da ne prihajajo zunanji dijaki. S časovnim premikom koncerta na popoldanske ure pride tudi do problemov z avtobusnimi prevozi, na naši gimnaziji pa je skoraj sedemdeset odstotkov dijakov vozačev. S koncertom na drugem prostoru pride tudi do večjih varnostnih ukrepov in posledično večjih stroškov. Vemo pa, da poleg donatorjev in šole večino stroškov pokrijemo dijaki sami, in tako si noben izmed nas ne želi večje vstopnine. Verjamem, da se vsi dijaki ne morejo razporediti v telovadnico, vendar pa do sedaj dejansko s prepolno telovadnico še nismo imeli problemov. Nekateri razredi imajo na dan koncerta razredne zabave in pridejo na koncert kasneje. Redko kateri dijak pa je na kon-

Namen dijaške organizacije je v prvi vrsti zastopanje dijakovih interesov. To pomeni, da lahko dijak prek svojega predstavnika oddelčne skupnosti izrazi svoje mnenje.

Decembra se je na naši šoli odvijal novoletni koncert, žal kot vedno predmet marsikaterega spora s strani dijakov in najverjetneje tudi profesorjev. Postali sva radovedni, kdo stoji za vsem tem in se odločili zadevo malce raziskati. Znano je, da ta dogodek organizira Dijaška organizacija gimnazije z Ano Tišov na čelu. Povabili sva jo na klepet ob čaju in ji zastavili nekaj vprašanj.

foto: Jure KASTELIC

certu od začetka in do konca. Prav s tem namenom dobijo dijaki tudi štampiljke, da jim omogočajo prosto gibanje med telovadnico in drugimi prostori šole. Tako ima vsak dijak možnost, da posluša glasbeno skupino, ki mu je všeč, in nato odide in se vrne, ko je na sporedu zopet nekaj po njegovem okusu.

Kot vemo, ste pred nedavnim v statut Dijaške organizacije dodali neko pravilo, ki ste ga kmalu odmaknili. Nam lahko razložite, za kakšno pravilo je šlo in zakaj ste ga po kratkem času umaknili?

Mislim, da tu verjetno govorimo o 13. členu Statuta Dijaške organizacije Gimnazije Novo mesto, ki je govoril o tem, da ima dijaška organizacija pravico do ogle-da glasil, ki izhajajo v okviru gimnazije, še preden ta gredo v tisk. S tem bi si DOG zagotovil, da ne gredo napačna oz. lažna dejstva o dijaški organizaciji v tisk, saj bi jih iz glasila morali umakniti. Ta člen je bil narejen na podlagi tega, da je v Stezicah (opomba uredništva: Stezice pred tem več kot eno leto niso izšle, zato ne vemo, na kaj se ta izjava točno nanaša.) prišlo do spremembe izjave bivše predsednice dijaške organizacije in se nam ni zdelo prav, da nekdo spreminja izjavo in mnenje posameznika. Člen je bil tudi sprejet s strani vseh predstavnikov oddelčnih skupnosti in ravnateljice in je že stopil v veljavo. Po krajšem premisleku in pogovoru z mentorjem Stezic smo sklenili ta člen umakniti, saj je kršil svobodo tiska. Dogovorili smo se, da bomo ob podaji informacij o dijaški organizaciji za medije, ki izhajajo na Gimnaziji, zaprosili za vpogled in si s tem zagotovili, da bodo informacije pravilne. Za nastale nevšečnosti v povezavi s tem členom smo se tudi opravičili, saj je bila poteza prehitra in člen slabo zastavljen. Mislim pa, da smo ob tem dokazali, da smo dijaki zelo angažirani in nam ni vseeno, kako smo prikazani.

Projektni teden – drugi letnik

Šola malo drugače

piše: Lara ZUPANČIČ

Letos smo se dijaki 2. letnikov soočili z izzivom projektne tedna – zdravo življenje, sprostitve in razgibanje. Ker je dandanes to precej zapostavljena tema, je morda ravno to bila prednost, saj smo se v enem tednu spoznali z goro informacij, ki jih bomo spretno in manj spretno uporabili v vsakdanjem življenju. Razdelili smo se torej v več delavnic, namen vsake pa je bil, da se nam čimbolj približa mišljenje skozi oči zdravega telesa in duha pa tudi z namenom sprostitve od vsakdana.

Poudarek je bil torej na razgibanju. Eni so se posvetili jogi, drugi raztezanju mišic, nekateri pa so se zatekli k sprostitvenim tehnikam. Na delavnici *Borilne veščine so samo za pretepače?!* so tako dijaki dojel, da temu ni tako. Spoznali so, kaj pomenijo pojmi – pravilno dihanje, kaj je zdrava telesna moč, na obisk pa sta prišla tudi Mirko Vorkapič in Marko Šobot, ki se z borilnimi veščinami ukvarjata na športni oziroma tekmovalni ravni. Z jogo pa so se ukvarjali na delavnicah *Ples in sprostitvene tehnike* in *Za zdravo in lepo telo*. Na delavnici plesa in sprostitvenih tehnik so se dijaki osredotočili na osnove joge, masaže in na relaksacijo. Učili so se plesa na pesem *Dancing Queen* iz filma *Mamma mia* in še nekaj drugih zanimivih koreografij, ki so jih predstavili v četrtek v Tušu. Pri učenju hip-hopa so sodelovali tudi s plesno skupino Urška.

Na drugi delavnici, torej za zdravo in lepo telo, pa so se dijaki zaradi velikega števila razdelili v več skupin. Lotili so se priprave zdravih zajtrkov na Gostinski šoli, izvajali praktične vaje prve pomoči in poslušali predavanje fizioterapevtke.

Dijaki, ki so se udeležili delavnice *Kemija in zdravje* so se odpravili v masažni salon Tamariska na Novem trgu in se поблиže spoznali s Tajske masaže. Ostale dni pa so pripravljali čaje, mazilo iz ognjiča in podobne reči. Na koncu so, kot se spodobni, spregovorili še o zdravilnih rastlinah, ker seveda "za vsako bolezen rož'ca raste".

In ko že govorimo o naravnem bogastvu, moramo omeniti tudi tiste, ki so poizvedovali, če je voda v našem okolju res zdrava. To so preverili dijaki, ki so jemali vzorce vode na delavnici *Voda za zdravje in življenje*. Obiskali so ZZV Novo mesto in Krko. Zmotili pa smo jih med mikroskopiranjem, saj so sami pripravili preparate čebulnih korenin, z namenom opazovanja fazne mitoze.

Medtem so nekateri dijaki spoznavali pojem *Čustvena inteligenca*. Spoznali so tudi pomen neverbalne komunikacije, kako obvladati svoja čustva in občutke, kako ohranjati s človekom dober odnos in podobne stvari, ki jim morda večina ne bi posvetila prav posebne pozornosti. Ogleдали so si film *Sedem duš* ter debatirali o dejanjih, ki so prikazala čustveno inteligentnost glavnega igralca v filmu. Niso pa bili edini, ki so se posvetili obvladovanju samega sebe in stresnih situacij. Tega so se učili tudi dijaki, ki so obiskovali delavnico *Povezanost telesnega in duševnega zdravja*. Najprej so govorili o sprostitvenih tehnikah, kar so nato preizkusili v praksi s masažo celega telesa. Posvetili so se še meditaciji, govorili so o stresnih situacijah ter kako obvladovati stres. Na koncu pa so obiskali še center za invalide.

Dve delavnici sta posebej izstopali. *Hokej na rolerjih* in *Gledališka delavnica v Nemškem jeziku*. Navdušenci hokeja so se vsako jutro zbrali v ŠRC Košenice, kjer so spoznali zgodovino hokeja, pravila igre in se učili praktičnih vaj, kot so strel na gol, vodenje ploščka itd. Na koncu so se med seboj tudi pomerili in posneli kratek film, ki so ga pokazali ostalim dijakom na predstavitvi.

Igralci pa so kot izziv sprejeli Nemščino. V sodelovanju z Gimnazijo Črnomelj so tako sami poskrbeli za scenarije, kostume, sceno in vse potrebno za uprizoritev treh kratkih predstav v Nemščini.

Projektni teden – tretji letnik

Najljubši teden

piše: Maja JUNC

Zopet je nastopil najljubši teden za dijake, projektni teden. Večina ga je neučakano pričakovala, saj je to pomenilo prost teden. No, ta zadeva s prostim tednom se je tokrat malce obrnila, kajti profesorji so se letos zopet potrudili in nam ponudili zanimiv spekter delavnic. Letos jih je bilo za tretje letnike kar deset. Pa ne deset dolgočasnih in zamorjenih tem o ekologiji in zdravju kot lani, ampak so temeljile na spoznavanju našega okolja, tujcev, ki živijo tu in tudi spoznavanje samih sebe ter naših predsodkov.

Moram reči, da sem letos opazila, da smo dijaki zelo uživali v delavnicah in se naučili marsičesa zanimivega in poučnega za prihodnost. Privlačilo nas je predvsem delo na terenu, raziskovanje, analiziranje, ter to, da so nam profesorji pustili, da ustvarjamo in spoznavamo svet, kakršen v resnici je in da se moramo spopadati in sprejemati probleme našega okolja, sebe ter uživati v dobrih stvareh in sprejemati različnost, predvsem pa sebe. Profesorji so nas hoteli naučiti retoričnih pravil, kar so nam na zanimiv način prikazali s filmčkom *V četrtek*. Dijaki so se v delavnici *Arheološko-angleška delavnica* naučili arheoloških izrazov v angleščini ter obiskali tudi arheološka najdišča v Novem mestu. Letos smo imeli tudi delavnico z zelo majhnim številom dijakov, to je bila *Arhivarnica*. Profesorji so nam povedali, da tam ni veliko prostora in se jih je žal lahko vpisala samo peščica. Imeli pa smo tudi delavnico, katero so organizirali dijaki sami z

Medtem ko so se dijaki 4. letnikov mučili z maturo, pa so se seveda tudi dijaki 1. letnika udeležili projektne tedna. Več o vročem dogajanju v njihovih delavnicah si lahko preberete v mlajšem bratcu Stezic, ki si je nadel drzno ime Projektil.

nekaj pomoči profesorjev: *Bodi dijak – bodi aktiven*. Profesorji so poskrbeli za delavnico z zanimivim naslovom: *Človek z bombami - energija telesa, duha in uma*. Dijaki so se lahko udeležili tudi dveh debat. To sta bili Podnebne spremembe ter Evropski parlament. Profesorji fizike so nam hoteli »zopet« približati in pokazati, da fizika sploh ni dolgočasna, z delavnico *Energija naša vsakdanja*. Kemiki pa so nam hoteli pokazati kemijo še z druge plati, ki se ne tiče šole, s delavnico *Kemija in vonj - dišave*. Ker znamo biti slovenski dijaki zelo diskriminatorni do tujcev, so nam profesorji hoteli поблиže predstaviti Francoze z delavnico *Naredimo se Francoza*. Kot sem že v uvodu omenila, smo imeli dijaki priložnost, da spoznamo sami sebe v delavnici *Jaz sem ok, ti si ok*. Ko smo že pri spoznavanju samih sebe – dobro je, da poznamo tudi naše okolje. Tega so spoznavali dijaki iz delavnice *Novo mesto – moje mesto*. Delavnice pa niso bile samo o spoznavanju okolja in nas, ampak tudi o spoznavanju matematike. Le-to so spoznali dijaki pri delavnici *Razumem, torej bom*. Da pa nismo Slovenci edini narod v Sloveniji, pa so dijaki spoznali pri delavnici *Sprejemajmo različnost*.

Letos je bilo res veliko različnih in zanimivih delavnic. Za to gre vsa pohvala profesorjem, ki so se za nas tako dobro in izčrpno potrudili. Gre pa tudi zahvala šoli, ki nam sploh dovoli tak zanimiv, pouka prost teden.

foto: PROJEKTIL

Šola na spletu

piše: prof. Nuša RUSTJA (nusa.rustja@gimnm.org)

Če danes nisi prisoten na spletu, te tako rekoč ni, zato smo se pred dobrim letom lotili temeljite prenove gimnazijske spletne strani. Želeli smo, da bi bili kot šola na medmrežju bolj prepoznavni, stran pa predvsem informativna in pregledna. Oblikovno naj bi imela minimalistični izgled in tople barve, pri načrtovanju pa smo iskali rešitve, ki bi bile za obiskovalce in uporabnike prijazne tako glede vsebine, oblike in navigacije.

Kot barvno podlago smo za stran izbrali barve muranske luči, ki krasi vhod v šolo. Vidni elementi na vseh straneh prikazujejo glavne značilnosti šole: zgoraj levo logotip šole in letnico ustanovitve, na desni pogled na Novo mesto iz naše knjižnice, spodaj desno logotip Unescove šole in levo sliko muranske luči, ki postaja nekakšen prepoznavni znak šole. Osrednji del predstavlja šolsko poslopje, detajle v notranjosti in nekaj slik dijakov, pod njimi pa je napovednik dejavnosti za tekoči mesec. Majhna slika desno, v osrednjem delu, poskuša vdahnuti strani nekaj »štimumge«, ki je povezana s tekočim mesecem. Osnovne informacije o šoli in njenem delovanju imamo prevedene tudi v angleščino in nemščino. Glavni meni se nanaša na dijake, učitelje, starše, forum in intranet, hitri meni levo pa na različne vsebine. Na desni strani so obvestila in povezave. Upamo, da je tako zajeto celovito dogajanje na šoli z vsemi potrebnimi informacijami za dijake, starše, učitelje in druge uporabnike.

Leta 2008 je bilo mesečno na spletni strani povprečno 4243 obiskov z 2772 obiskovalci. V letošnjem letu pa se število uporabnikov povečuje.

GIMNAZIJA NOVO MESTO

Učitelji | Dijaki | Starši | Intranet | Forum | Domov

DEJAVNOSTI V MAJU

- Govorilne ure,
- matura,
- dejavnosti OIV,
- težnovanja,
- zljuček pouka za 4. letnik.

NAPOVEDNIK

Informacije za dijake 4. letnika

- 19. 5. 2009 - Ocenjevalna konferenca
- 20. 5. 2009 - Podelitev spričeval, nagrad in priznanj
- 22. 5. 2009 - Dopolnilni izpiti

Različne dejavnosti

- 20. 5. 2009 - Predaja ključa 8. šolsko uro
- 2. 6. 2009 - Športni dan za 3. letnik
- 2.-6. 6. 2009 - Ekскурzija Rini Pompeji

Matura

- 18. 5. 2009 - Seznanitev kandidatov s točkami praktičnega dela
- 21. 5. 2009 - Zadnji rok za pono odjavo
- 21.-22. 5. 2009 - Obvezne priprave na matura

Obvestila

Šolski koledar
Pomembnejše dejavnosti po mesecih

Dogodki
Svečana podelitev DSD-diplom
Rokometalnice druge
Srebrni odbojkarji in odbojkarice

Vpis
Informacije o gimnazij v
publikaciji za strokovnjake

Povezave

Šolske publikacije

KLUB UNESCO
Mreža ASP šol

© 2007 Gimnazija Novo mesto / v avtorjih / kazalo strani / pravni podok / prijava / nastop / na voljo / dodaj med priobličene
oddelka spletnih strani SpletniStrani.com - domov.gimnm.org

Nekaj statističnih podatkov za mesec marec 2009:

Število obiskov	7.195
Različni obiskovalci	4.382
Največ obiskov	med 15. in 21. uro
Strani z največ obiski:	
Domov	10.604
Urniki	1.738
Fotogalerija	1.595
Projektne teden	1.440
Strokovni delavci	1.278

Ker so se dijaki marca slikali, je bilo na strani fotografije razredov kar 856 klikov (slike so že objavljene). Zanimiv je tudi podatek, da je bilo marca na forumu le 49 obiskov in na intranetu le 115.

Redno objavljamo spremembe urnika, nadomeščanja in napovedujemo dejavnosti. Za učinkovito, predvsem pa ažurno delo, potrebujemo urejevalci strani sodelovanje vseh izvajalcev dejavnosti in piscev novic. Vsako obvestilo, ki se znajde na stenčasu v zbornici ali na hodniku šole, bi moralo biti objavljeno tudi na spletu. Fotografije so zelo nazorne in privlačne, zato bi bile z njimi lahko opremljene skoraj vse strani.

Po enoletnem delovanju naše strani bi si želeli vsebinske nadgradnje tistih postavk (strokovni aktivni, predmeti), ki bi ponujale dijakom dodatno pomoč pri učenju (npr.: z delovnimi listi, primeri kontrolnih nalog, linki z gradivi na spletu ...). Če bi zaživela še spletna učilnica, bi preko nje učitelji posredovali dijakom še različna e-gradiva in druge informacije.

Akademija Anton Podbevšek Teatra

Lovci na poglede

piše: Gašper ŠTUKELJ

foto: Nejc GAZVODA

V okviru Anton Podbevšek Teatra že drugo leto deluje tudi Akademija APT. Priložnost za mlade, da se učijo o filmu, gledališču in ostalih formah umetniškega izraza. Letos Akademijo vodi Nejc Gazvoda, pisatelj, študent AGRFT-ja in tudi bivši gimnazijec. Pod njegovim okriljem celino umetnosti odkrivamo dijaki Gimnazije NM in ena učenka OŠ Grm. Srečujemo se enkrat ali dvakrat na teden v prostorih APT-ja, kjer izpostavljamo svoje možgane vplivom drugačnega, novega, včasih napornega, a na koncu vedno konstruktivnega. Zvok, beseda, gib, slika. Spoznaj umetnost ostalih in nato poišči umetnost v sebi. Izrazi jo! Ne bodi enak. Bodi enak v drugačnosti. Asimilacija neenakosti je dobrodošla.

“Enakost, to je suženjstvo. Zato ljubim umetnost. Vsaj tukaj je vsa svoboda v svetu izmišljenega.”
(Gustave Flaubert)

Kar potrebujemo je pričakovanje, ponos in želja! Končni produkt akademije bo gledališka predstava konec junija. Naj služi kot sporočilo vsem izgubljenim. »Oprostite, koliko stane nova identiteta?«, je napačno vprašanje. Klofuta boli a zjasni misli. »Nas

opazujejo?« Vse sodelujoče resda družijo entuziazem in veselje do gledališča, pa tudi pogum in neustavljiva želja po odkrivanju resnic. Prava ideja se bo rodila. Ideja se rodi v ljudeh.

“Ali umetnost, to je ideja dela, ideja, ki obstaja brez materije.” (Aristotel)

Ne gre za čas, ki ga porabimo pri tem. Ne gre za voljo, ki je včasih nikakor ne spodbodemo brez velikega truda. Ne gre za lahkomišelnost, da smo sposobni premikati svet v njegovih zarjavelih tečajih. Gre zgolj za trud, za odprte oči in pronicljive misli. K umetnosti se namreč pristopa ponižno in z upanjem, da ti nakloni zmožnost doumetja. Šele potem jo lahko razstaviš pred očmi splošnosti in upaš na drugačen odziv. To je cilj, ki vodi naše delo, če smo mu zvesto sledili, pa boste povedali vi, neusmiljeni sodniki, če si boste drznili soočiti z našo projekcijo realnosti na odru APT-ja.

Interakt klub Novo mesto

Od idej k realnosti

piše: Tamara KAJTAZOVIČ

Novomeški Interakt klub združuje 17 članov in članic s podobnimi načeli, vrednotami ter predvsem željami. Vsem je namreč skupna želja po dobroti in spremembi družbe na boljše. Zagotovo se vsak posameznik kdaj vpraša, kako bi sam lahko pripomogel k boljšemu in bolj pravičnemu svetu. S podobnimi vprašanji smo se na uvodnem sestanku zbrali člani našega kluba, kaj kmalu pa so ideje začele preraščati v realnost.

Tako smo že na čarterju lanskega junija združili moči z novomeškim društvom Julija in zbrali okoli 1300 € za nakup mamografa. To je bila naša prva in zelo uspešna akcija, ki nam je dala energije in volje za prihodnje projekte. Novo rotarijsko leto smo začeli z organizacijo odmevnega dogodka – dobrodelne prireditve »Ozvočimo tišino«, ki je bila 6. 11. v Kulturnem centru Janeza Trdine v Novem mestu. Za prireditev smo zbrali donatorska sredstva in izvedli pester program. Organiziranje tega dogodka nam ni pomenila obveznosti, pač pa medsebojno druženje in zadovoljstvo. Zbrani smo namenili Društvu za gluhe in naglušne Dolenjske in Bele Krajine. Na koncertu nam je pomagal tudi tolmač za gluhe in naglušne, ozvočenje pa je bilo priključeno na induktivno zanko, da so prireditvi lažje sledili tudi naglušni. Člani kluba se redno sestajamo vsaj enkrat na teden, naši sestanki pa vedno potekajo v sproščenem in prijateljskem vzdušju. V preteklem letu smo se dobro spoznali in vzpostavili močne vezi, ki nam omogočajo, da se vsakič znova veselimo sestanko-

foto: Utrinek s prireditve Ozvočimo tišino

vanja in druženja. Trenutno klub združuje samo dijake Gimnazije Novo mesto, vendar pa imamo namen povabiti tudi dijake iz ostalih šol, da se nam pridružijo in s tem tudi njim dati možnost dobrodelnega udejstvovanja.

Nič od zgoraj naštetega pa ne bi mogli doseči brez pomoči naših botrskih klubov, Rotarya Dolenjske Toplice in Rotarya Medvode ter naše mentorice Mojce Lukšič, ki nas usmerja in bodri na vsakem sestanku.

Hörverstehen Deutsch - LIVE

piše: Monika GEHRKE, Landesprogrammlehrkraft

„Studieren in Deutschland“: Die verschiedenen Möglichkeiten stellte Daniel Holl, deutscher Lektor der philosophischen Fakultät an der Universität Ljubljana, am 3. März im Gymnasium Novo mesto vor.

Er empfiehlt allen Studenten, denen ein ganzes Studium außerhalb Sloweniens zu viel ist, nach dem in Slowenien abgeschlossenen Bachelor den Masterstudiengang an einer der ca. 300 deutschen Hochschulen zu absolvieren. Das ist nicht nur mit dem slowenischen Matura plus deutschem Sprachdiplom C1 möglich, sondern es gibt auch englischsprachige Studiengänge in Deutschland.

Erasmus und andere Organisationen unterstützen bei Organisation und mit Stipendien. Zum Leben benötigt man monatlich 600 bis 720 €. Im Norden und Osten ist es preiswerter als im Westen und Süden.

Eine schmale, aber interessante Variante nicht nur für Unentschlossene ist ein Sommercamp. Hier kann man in internationaler Atmosphäre vier Wochen intensiv Deutsch lernen oder auch einen Kurs in Technik, Ökonomie ... absolvieren und neue Bekanntschaften machen.

Ausgestattet mit weiterhelfenden Internet-Links (z.B.: www.daad.de) bekamen die etwa 70 interessierten Zuhörer aus den 3.- und 4. Klassen viele Infos sowie die Gelegenheit, eine hervorragende Powerpoint-Präsentation zu erleben und sich im Verstehen der deutschen Sprache zu üben.

„Die Montan-Universität in Leoben“: Zwei österreichische Studenten (Studiengang Kunststofftechnik bzw. Petroleum Engineering) warben am 20. Januar im Gymnasium NM für „ihre“ Universität.

Die österreichische Stadt Leoben ist eine gemütliche Studentenstadt mit 25.000 Einwohnern nicht weit von Graz in der Steiermark. Technische und ökologische Studiengänge werden angeboten: Bachelor- und Masterstudiengang mit integriertem Diplomingenieur, Doktoratsstudium. Alle haben einen starken Bezug zur Praxis, und jeder absolviert ein sechsmonatiges Praktikum.

Da die Hochschule sehr anerkannt ist, hat man beste Einkommensaussichten und Karrierechancen.

Mit einem guten Matura-Zeugnis und dem deutschen Sprachdiplom C1 kann man sich bewerben. Unter www.unileoben.ac.at erhält man Antwort auf weitere Fragen und bei den Informationstagen am Freitag, dem 13. März ab 11 Uhr sowie am 8. Mai und 25. Juni 2009 auch einen persönlichen Eindruck vor Ort.

Übrigens sind in manchen Studiengängen bis 50% ausländische Studierende. Es ist dort sehr international. Und Mädchen habt keine Sorge: Es gibt in Leoben etwa 25% weibliche Studenten!

Jezikovni tabor v Berchtesgadnu

O tem, kako so fantje izkoristili profesorico Retelj

pišeta: Eva DEŽMAN in Matija SMREČNIK

foto: Matija SMREČNIK

V adrenalinskem parku

foto: Matija SMREČNIK

Projekt o avstrijski tradiciji

Zasneženi alpski vrhovi, svež gorski zrak, ljudje v narodnih nošah – vse to je Berchtesgaden, manjše bavarsko mesto, kjer smo se učenci DSD skupine od 20. do 24. oktobra 2008 izpopolnjevali v znanju nemščine.

Že pot v Berchtesgaden je bila v germanskem duhu, saj smo potovali v nemškem avtobusu in se ustavili v tradicionalnem avstrijskem počivališču, kjer smo takoj občutili domotožje po slovenskih cenah. Prispeli smo v času kosila, na mizah pa nas je že pričakal napis: Nova mesto. Po hladnih testeninah in neprijetno mlačni omaki smo se odpravili v sobe v alpskem stilu (hladno).

Popoldne se je del skupine odpravil na ogled mesta, nekaj junakov pa si je opasalo vrvi in se preizkusilo v plezanju. Utrujeni od naporega dne smo s prijeto mislijo (na učenje nemščine), zaspali.

Dneve v hostlu smo pričenjali z obilnim zajtrkom, ki so mu sledile sproščene štiri ure pouka, ki je bil sestavljen iz treh delov: priprav na slušni, bralni in pisni del. Odmore smo preživeli ob igranju namiznega tenisa in sprehodih v naravi. Popoldnevi so bili namenjeni sproščanju, spoznavanju okolja in iskanju hranljivega in zdravega obroka (pica, hamburger ...). Večeri so minili ob pisanju seminarskih nalog (v nemščini!). Zaključili pa smo jih ob druženju z nemškimi dijaki. Večere smo popestrili s prepevanjem pesmi mednarodnih razsežnosti.

Na predvečer našega odhoda smo priredili manjšo poslovilno zabavo, na kateri je profesorica Retelj izgubila stavo (v manj kot eni minuti pojedli suh kruh). To so fantje izkoristili v svoj prid – profesorica jim je naslednje jutro pospravila sobo. Zadnji dan smo predstavili svoje projektno delo in se odpravili proti Salzburgu. Po ogledu Mozartovega mesta in opravljenih nakupih, smo se odpravili proti domači grudi. Tudi domov smo se peljali v nemškem avtobusu, ki pa ni izkazal zanesljivosti in vzdržljivosti nemških vozil, saj so nas zaradi počasnosti prehiteli tudi tovornjaki. Kasneje, a varno, smo prispeli v rodno Dolenjsko, ki smo jo po štirih dneh že močno pogrešali.

intervju s profesorico

Zakaj ima Monika Gehrke probleme z železniško postajo?

pišejo: Tina PELKO, Teja PETERLE, Eva SKOBE

Dober dan! Zahvaljujemo se vam, da ste privolili v intervju. Za začetek, kako ste?
Dobro. Govorim malo slovensko, zelo malo.

Naj nadaljujemo v nemščini?
Seveda, po nemško, prosim.

O vas ne vemo veliko. Bi se nam lahko malo bolj predstavili, povedali nekaj o sebi in svoji družini.

Ime mi je Monika Gehrke in prihajam iz okolice Frankfurta na Meini. Sem poročena, imam 3 otroke, ki prav tako študirajo v tujini. V Sloveniji živim in poučujem že tretje leto. Študirala sem ekonomijo, angleščino in nemščino kot tuj jezik. Govorim angleško, francosko, rusko, malo tudi slovensko, v šoli sem se učila še latinščino.

Kaj pa počnete v prostem času? Kakšni so vaši hobiji?

Sem zelo adrenalinski človek, in imam rada vse dejavnosti v gibanju. Sedaj me najbolj navdušuje zmajarstvo. Drugače pa tudi kolesarim, smučam, jaham, poslušam glasbo, še posebej klasično, jazz, folklorno ... Rada spoznavam različne ljudi, njihovo kulturo in jezik.

Zakaj ste se odločili priti prav v Slovenijo? Kakšni so bili prvi odzivi družine na to? Jih po tolikšnem času kdaj pogrešate?

Nisem se sama odločila za Slovenijo. Nemška država pošilja učitelje poučevati nemščino v tujino. Prijavila sem se za države vzhodne Evrope, pa so mi določili Slovenijo. S tem sem se sprijaznila in sem prav zadovoljna, da sem lahko tukaj. Prvi odzivi: Mož me je vedno podpiral in ni imel nič proti. Z družino se pogosto slišimo, hodimo skupaj smučat. Pride dan, ko jih pogrešam, vendar domotožja nimam. Stike je težko ohranjati s prijatelji, vendar me veliko prijateljev pride obiskat iz Nemčije, in tudi tu v Sloveniji imam tri dobre prijateljice.

Ste zadovoljni z poučevanjem na naši šoli? Ali vas kaj moti?

Seveda. Zelo sem zadovoljna. Na šoli je vedno dobra atmosfera. Učenci so simpatični, prijazni, komunikativni, zanimajo se za nemščino. To mi je najbolj pomembno. Zelo hudo mi je, če k mojemu pouku ne pride nihče. Velikokrat pride malo dijakov, čeprav sem se na pouk temeljito pripravila.

Je drugače poučevati v Sloveniji kot pa v Nemčiji?

Lahko bi rekla, da je zame velika razlika med poučevanjem v Sloveniji in Nemčiji. Do sedaj sem poučevala le na poklicnih šolah. V Nemčiji, v mojem razredu, je bilo veliko dijakov iz tujine, skoraj 60 %. To delo zelo otežuje, saj ne znajo dobro nemško in zato je komuniciranje oteženo. Tudi popraviljanje kontrolnih nalog in dajanje dobrih ali slabih ocen ni prijetno. Tu v Sloveniji pa le poučujem in zato je pouk dosti bolj sproščen in nestresen, tako za dijake kot tudi zame.

Kakšne prednosti pa prinese nemška jezikovna diploma (DSD)?

Ima veliko prednosti. V današnjem svetu je zelo dobro, da znaš nemško, saj je Nemčija močna gospodarska velesila. Diploma DSD dokazuje znanje nemščine na ravni C1, kar je zelo visoko, na evropski jezikovni lestvici je le še raven C2.

Ko ste pred tremi leti prišli sem, ste že kaj vedeli o Sloveniji?

Če povem po pravici, sem vedela samo to, kje leži. Nemci imamo problem, ker veliko zamenjujemo Slovenijo in Slovaško. Se podobno sliši in potem je Slovenija največkrat kar Slovaška.

V Sloveniji imamo veliko lepih krajev. Ste si že kaj ogledali?

Seveda. Najbrž sem že bila v večih krajih kot marsikateri Slovenec. Bila sem v večini obmorskih krajev, pa tudi na Ptuj, Mariboru, Novi Gorici, Postojni, za štiri dni sem šla na Pohorje, na Bledu sem bila že petkrat (sme). Med počitnicami sem se peš odpravila od Celovca do Ljubljane. Slovenija je zelo lepa dežela in vsak kraj je nekaj posebnega.

Kakšno pa imate mnenje o Slovencih in o življenju tu?

Slovenci ste zelo gostoljuben narod, dobrosrčni, zanimivi. Tako, da nimam nobenih problemov s komunikacijo. Ljudje radi pomagata, le na občini in banki se mi včasih zdi, da me ne gledajo kot stranko,

Ljudje radi pomagata, le na občini in banki se mi včasih zdi, da me ne gledajo kot stranko, ampak kot kriminalca. Je pa zanimivo, da se tu lažje pregovarjam s policisti kot v Nemčiji. Tam ne popustijo za nič na svetu.

V Gimnaziji Novo mesto že deset let izvajamo izpite za nemško jezikovno diplomu (DSD). Do sedaj je izpit opravilo 161 dijakov, letos je bilo uspešnih 17 dijakov. Diploma dokazuje znanje nemščine na ravni C1, kar je višje kot znanje tujih jezikov na splošni maturi. Tako smo dijakinje DSD poiskale profesorico Moniko Gehrke, ki vodi priprave na izpit in z njo malce poklepetale ter jo поблиžje spoznale. Intervju smo začele v slovenščini.

ampak kot kriminalca. Je pa zanimivo, da se tu lažje pregovarjam s policisti kot v Nemčiji (sme). Tam ne popustijo za nič na svetu.

Večina ljudi ve, da je slovenščina zelo težak jezik. Se jo je težko naučiti? Katera beseda vam pri izgovorjavi dela probleme?

(sme) Imate ednino, dvojino, množino. Pa tudi te šumnike! Najtežje izgovorim besedo »železniška« postaja (pove počasi, a pravilno). Ta beseda je res komplicirana. Lažje se je naučiti angleško, nemško, saj po radiu, televiziji ves čas poslušam glasbo, gledam filme. V Nemčiji pa nikjer ne slišiš ničesar v slovenščini in tako ti jezik ne more priti v uho. Zato je bilo zame vse novo in še vedno je (sme).

Boste ostali še kakšno leto tu v Sloveniji?

Tu bom delala še nekaj let, potem pa moram iti nazaj v Nemčijo, kjer me čaka moja stara šola in spet se bo treba navaditi na tamkajšnje življenje.

Bi nam radi povedali še kaj, česar vas nismo vprašale?

Vesela sem, da imam tukaj belgijsko ovčarko, ki mi dela družbo. Včasih bi za Rajko potrebovala ljubečega pasjega »sitterja«, ko moram za dan ali dva na seminar. Prav vesela bi bila, če bi se javil kdo od učiteljev ali dijakov, da bi takrat poskrbel zanjo.

anketa

Seks je zašel tudi na našo šolo

pišeta: Maša BRATKOVIČ in Urška GORNIK

Čeprav vam je ta tema že zelo znana in prebirate o njej že v vseh mogočih revijah, je prav, da se je lotimo tudi v Stezicah. Za uvod: najverjetneje je najpomembnejši tisti »prvič«. Lahko rečemo, da za to ni primerne starosti. Pomembno je, ali je človek dovolj zrel in ali je pripravljen? Za prvi seks se moraš čutiti pripravljena/pripravljen. Fantje si ga želijo prej, saj njihovi hormoni bolj divjajo. In ne pozabite na zaščito. Pazite se tistih, ki jim je samo do tega, da vas spravijo v posteljo. V najmilejšem primeru vam lahko zlomijo srce, v najslabšem pa vam »podarijo« kakšno spolno bolezen ali otroka. Naslednja pomembna tema je zaščita in spolno prenosljive bolezni. Kot kažejo najnovejše raziskave, vsako leto zbolijo 9 milijonov najstnikov! Najboljša zaščita pred spolni prenosljivimi boleznimi je kondom. Varuje pred genitalnim herpesom, klamidijo, sifilisom, gonorejo, sramnimi ušmi, hpv-jem, genitalnimi bradavicami in seveda virusom, za katerega ste nedvomno že slišali – HIV. Svetujemo, da obvezno uporabite kondom in se tako najbolje zaščitite. Sedaj pa k osrednji temi članka: Anketa o spolni aktivnosti. Med dijake vseh letnikov sva razdelili 100 anket in vrnilo se jih je 41. Vprašan je bilo 13 vsa so bila povezana z spolnostjo. Rezultate sva razdelili po spolu, da bi bili še bolj zanimivi. (Uredništvo: Seveda velja opozoriti, da je možno, da dijaki/dijakinje na ankete niso odgovarjali čisto po pravici, zato je potrebno rezultate vzeti z zrnom soli).

1.) Spol:

moški	ženski
11 anket	31 anket
v %	v %

2.) Koliko si star/a?

	M	Ž
a) 14	0	0
b) 15	0	0
c) 16	18,2	29
d) 17	63,6	32,3
e) 18	18,2	38,7
f) 19 <	0	0

3.) Kolikokrat na teden masturbiraš?

a) 1 – 3	36,4	12,9
b) 3 – 6	36,4	9,7
c) 6 – 9	9	6,5
d) drugo	18,2	70,9

4.) Si že imel/a spolne odnose?

a) da	63,3	74,2
b) ne	36,4	25,8

5.) Kako redno imaš spolne odnose?

a) enkrat na teden	0	6,2
b) večkrat na teden	9	29
c) enkrat na mesec	18,2	0
d) večkrat na mesec	0	3,2
e) drugo	72,8	61,3

6.) Si že imel/a spolne odnose z istospolnim partnerjem?

a) da	9	16,2
b) ne	91	83,8

7.) Ali uporabljaš zaščito?

a) da	54,6	83,8
b) ne	36,4	9,7
c) včasih	9	6,5

8.) Katero kontracepcijo uporabljaš?

	M	Ž
a) kondom	72,8	54,8
b) kontracepcijske tablete	0	35,5
c) diafragma	0	0
d) kontracepcijski obliž	0	0
e) spermicidi	0	0
f) drugo	27,2	9,7

9.) Ali pred spolnim odnosom vzameš kakšne substance?

a) da	9	3,2
b) ne	72,8	77,4
c) včasih	18,2	19,4

10.) Ali si že kdaj imel/a kdaj kakšne komplikacije (npr.: si zanosila/je tvoja punca zanosila)?

a) da	0	6,5
b) ne	100	93,5

11.) Koliko spolnih partnerjev si že imel/a?

a) enega	18,2	38,6
b) dva	27,2	19,4
c) tri	9	6,5
d) drugo	45,6	35,5

12.) Pri katerih letih si imel/a prvi spolni odnos?

a) pred 13-tim letom	9	6,5
b) 13.-14. let	0	6,5
c) 14.-15. let	18,2	9,7
d) 15. < let	36,4	58
e) nisem še imel/a	36,4	25,8

13.) Katera je tvoja spolna usmerjenost?

a) homoseksualec	0	12,9
b) biseksualec	0	6,5
c) herteroseksualec	91	80,6
d) aseksualec	9	0

komentar

Fail-blog

piše: Lara ZUPANČIČ

1. Toalete.

Tako nekako bi mogoče lahko poimenovali wc-je na Novomeški gimnaziji. In s to pripombo se ne sklicujemo na čistilke, pač pa na dijake. Da more dejanska najstniška miselnost narediti toliko škode na tuji lastnini – kdo bi si mislil. Govorimo namreč o strokovno-čustvenemu izražanju svojih občutkov, ali po domače: s'kretna poezija. Namesto, da lovijo tiste, ki po šoli skačejo obuti (naj omenim, da tudi profesorji NE nosijo copat, torej je produkt čistoče enak), bi lahko ukrepali okrog tistih, ki z alkoholnim flomastrom na lastno veselje in v nasprotju s preostalo eksistenco izlivajo kozlarije, ki jih ne uspejo spraviti na papir. Zakaj? Ker so vrata wc-ja kot mala obveščevalna služba in zato očitno toliko bolj zanimiva.

Potemtakem naj se kaznuje vsakega, ki potegne z alkoholnim flomastrom po vratih WC-ja. Ah, seveda; ne moremo jih najti. Škoda. Nekaterim bi morda z največjim veseljem zavili vrat. V čem je sploh poanta S'kretne poezije? Pet besed za ena vrata. Sto parov oči za pet besed. Uradno S'kretna poezija ali neuradno Čustveni izlivi, ki jih ne povemo na glas. Da ne govorimo o avtorjih, ki se pojavijo na vsakih vratih po desetkrat in o že stokrat prežvečenih "forah". Kaj res ni nobenega bolj primerne prostora, kot vrata WC-ja. Včasih se mi zdi, da se je tja hodilo na nujne biološke potrebe. Očitno so se časi spremenili. Trije WC-ji za kile bedarij na vratih. Svobodni umetniki za tri uboge WC-je. Ne očitam tega, da se piše. Očitam samo to, kam se piše. Naj vam povem, da čeprav je papir tanjši –

prenese veliko.

2. Plazma.

En kup informacij je, ki bi si jih morali sami prebrati na oglasni deski pred zbornico, na katero vsi tako velikokrat opozorijo. Tam najdeš obvestila o nadomeščanjih, sestankih itd. Ampak ne dolgo nazaj se je nad oglasno desko pojavilo eno veliko čudo, imenovano – plazma. Novi ekran sredi hodnika ni nič tanjši od oglasne deske. In prav tako nič bolj učinkovit. Le počasneje se odvija cel proces, da si prebereš vse skupaj, kar pa je nemogoče opraviti v petminutnem odmoru in če to opraviš v petminutnem odmoru s tem tvegaš, da te profesor zapiše in seveda ti živa duša ne bo verjela, da si stal pred plazmo. In kaj neki se lahko vrti na tem ekranu? Risanke? Zadnja tekma NBA, da se zbere cel hodnik ljudi, če bodo Lakersi zmagali? Ne, seveda ne. Dvakrat poudarjeno besedilo, ki ga tako nihče ne prečita. Tisti, ki ga ne preberejo na oglasni deski, ga tudi na ekranu ne bodo. In obratno. En ekran za par novic. Prazni računi za en ekran. Ena gimnazija. Ena plazma.. Eno veliko s*****.

3. Komentar k smetenju.

Kdo pravzaprav skrbi, da se ne utapljam v lastnih smeteh, pa čeprav se igramo ekološko družbo? To so prav tiste osebe, pred katerimi hodimo obuti po hodnikih in mečemo papirčke na vse možne konce. Naše vedno nasmejane čistilke, ki pa so več kot to. Včasih se celo zazdi, da brez njih gimnazija ne bi bila ista. Pa tega ne pravim zato, ker nekdo pač mora čistiti. Marsikdaj so

Novi ekran sredi hodnika ni nič tanjši od oglasne deske. In prav tako nič bolj učinkovit. Le počasneje se odvija cel proces, da si prebereš vse skupaj, kar pa je nemogoče opraviti v petminutnem odmoru in če to opraviš v petminutnem odmoru s tem tvegaš, da te profesor zapiše in seveda ti živa duša ne bo verjela, da si stal pred plazmo.

prav one tiste, ki polepšajo dan. Že samo s tem, ko se obrnejo na nas kot človek do človeka in če jih pozdraviš, jim ni težko najti tistih dveh besed: "Dober dan". Kot je to na primer izpod časti celo nekaterim, ki nas učijo in pretičimo skupaj marsikatero uro v razredu.

Ampak nihče se ne vpraša, kdo je tisti, ki več ur po koncu pouka ostane na šoli. Nikogar ne zanima, da so prav čistilke tiste, ki morajo pospraviti vso svinjarijo za nami. Pisanje po klopeh, pilepljene žvečilke, kile blata in umazani wc-ji.

Ne zavedamo se, da jim v bistvu ni problem počistiti klopi, popisanih z alkoholnimi flomastri, ker to morajo. Glavni problem je namreč dejstvo, da se ob čiščenju z raznoraznimi močnimi čistili sproščajo v zrak vse možne kemijske reči. Kar niti približno ni zdravo za nikogar.

Morda so včasih tudi profesorji krivi, da morajo po dvakrat čistiti isto učilnico. Predvsem se to dogaja med popoldanskim poukom, ko razred morda zadnji trenutek zamenja učilnico. Ampak to je že druga zgodba.

Dejstvo je, da se premalo zavedamo ljudi okoli sebe in ljudi, ki skrbijo za naše lene riti. Pol časa in pol zdravja bi bilo prihranjenega, če se vsaj ne bi toliko pisalo po klopeh in lepilo žvečilk pod stole in klopi. Pa še govorijo nam, da smo gimnazijci. Je mogoče čas, da končno upravičimo to ime?

Vse stvari so majhne, vse preproste. Samo človek jih tako zakomplicira.

P.S.: Za prijeten klepet in informacije se zahvaljujem gospe čistilki.

4. Epilog oz. (pre)Kratka dimenzija dijaka

Tri razsežnosti za en prostor. Tisoč ljudi za tri razsežnosti. Morda malo manj. Splošno pa živimo v kaosu, ki smo ga za lase privlekli od zunaj. In to nam ugaja. Delamo po načelih sveta, kateremu se sicer upiramo. Ena sama ljuba dvoličnost. Dva obraza za enega človeka. In en človek z drugim – dvojina. V vsej svoji zagrizenosti se premikamo od prostora do prostora kot mrtve marionete. Prerezane vrvice visijo z nas. Preprosto smo nezanimivi. Izkazalo se je, da korenine gimnazijske enotnosti izvirajo že iz prejšnjega tisočletja. Trideset ljudi za en namen. En namen za eno posledico. Kolektivna izostajanja od pouka niso izjema. In še takrat, ko se trud enotnosti končno izkaže, so posledice že znane. Ob takem početju se po njih nihče ne vpraša. Krivdo pa lahko prevalimo na vzhičenost, ki jo dijak podoživlja v tistem trenutku. Pravzaprav preveč govorimo o dijaku s stališča mešanic biologije in fantazije, zapredene v strokovnost. Kot o živali, ki si nikoli ne bo opomogla po padcu. In kljub temu se včasih dejansko najde kdo, ki jih zna tako tudi tretirati. Namreč z vso zlobo, ki jo premore.

Ampak, kje iščemo vzroke? V dijakih? Profesorjih? Učni snovi? Vzroki se sploh ne iščejo, samo obtožuje se. To praktično nikogar ne zanima. Pomembno je samo dejstvo: ni opravičila za tako vedenje.

Čudovito se obrača naše življenje v tem kaosu, ki mu vladamo. Napol smo odvisni od njega. Ker brez kaosa, smo le navadni kosi mesa. Samo s tem lahko dosežemo, da se vsaj delno počutimo žive. Lahko pa bi začeli znova. Morda s tem, da ustvarimo še kakšno dimenzijo.

Javna razprava z novim ministrom za šolstvo

piše: Katja MARTINČIČ

Kot večina verjetno že ve, je približno od sredine lanskega decembra novi minister za šolstvo dr. Igor Lukšič. Napovedal je, po željah in pričakovanjih, precej sprememb v šolski zakonodaji, za katere pa glede na debato, ki je potekala 30. 1. 2009 na Šolskem centru v Novem mestu, očitno še nima izoblikovanih pretirano jasnih stališč. Rečeno je bilo, da se bo minister v prihodnosti oglasil tudi na gimnaziji in na tem mestu vam lahko razkrijem namen tega članka. Spremembe. Naj se stanje končno razjasni in posledično tudi spremeni. Da bo bolj jasno, o čem govorim, mi dovolite kratek povzetek omenjene debate.

V predavalnici smo se zbrali takšni in drugačni predstavniki več dolenskih in belokranjskih šol, vsak s svojimi vprašanji in zahtevami seveda. Morda moram kar takoj priznati iluzionistična pričakovanja, ker sem pravzaprav mislila, da bom izvedela kaj novega, pa smo se okroglo urico samo vrteli okrog vrele kaše. Minister je vstopil z velikim nasmehom, nato se je rokoval z vsa-

kvečjemu eni kontrolni nalogi), sledi mučna procedura s socialnimi delavkami in starši. Bistvo – dijaki si želijo cvekov nazaj. Minister je povedal, da je to pač delo zavoda za šolstvo in strokovnih krogov, na katere očitno nihče nima vpliva. Sledilo je petnajst minut razlage principa smrekovega lubadarja in veвериčke, ki se je končala z mislijo, da se mora spremeniti temeljna filozofija izobraževalnega sistema. Vprašati se je treba, koga hočemo dobiti na koncu izobraževalnega procesa, ozkoglednega specialista ali splošno izobraženega človeka z odprtimi opcijami. Jaz bi rekla, da se to vsak zase odloči že s tem, ko izbere srednjo šolo, ampak spet, prepuščam velike besede velikim ljudem. O ocenjevanju se bodo menda še pogovorili. Naslednja težava je v spreminjanju programov izobraževanja. Sistem se zadnje čase spreminja, še preden prežveči po eno celo generacijo, kar ni slabo samo za dijake, ampak delo otežuje tudi profesorjem. Minister je dejal: »To je načelo follow the money.« Nisem razumela.

foto: Jure KASTELIC

kim dijakom posebej, kar me je spomnilo bolj na Dedka Mraza kot politično osebnost, in začeli smo. Najprej z vprašanjem dijaškega predstavnika v svetu; se bo ta želja kdaj udejanjila ali ne? Nič se še ne ve. Prav tako ni ničesar jasnega o reševanju prostorskih problemov grmske šole, ki ne ve, kam bi z vsemi dijaki po združitvi z gostinsko in turistično šolo. Sledilo je vprašanje tople malice, bolj zaradi lepšega, kot zares, ob katerem je minister malce začudeno pogledal, saj je bil prepričan, da je ta reč več ali manj že povsod urejena. Pa ni. Tudi to se bo rešilo, nekoč ko pride čas. Oglasili so se Belokranjci, ker jih skrbi zaprtje srednjih šol v Črnomlju in Metliki. Logično, dejstvo je, da je Bela Krajina eden izmed zapostavljenih predelov in da se sooča s številnimi socialnimi problemi, kot so upad populacije in izseljevanje mladih. Najprej smo na hitro zapluli čez vode nacionalne politike in strateških pomenov Metlike. Gospod Lukšič se je, namesto o dejanskem problemu, precej razgovoril o novi strategiji srednjih šol, ki naj bi delovala po principu potrebe in v skladu z industrijo, tehnologijo in tržiščem. Se pravi, po novem bodo poklicne šole razporejali tja, kjer bodo takšen kader, kot se bo usposabljal, tudi potrebovali. Dodali bodo še nove dijaške domove in tako dalje ..., edino kar meni ni jasno pri vsem skupaj pa je, kateri kader, razen tistih na pomorski šoli v Kopru, je lahko nekje nekoristen. Trgovci, frizerji, vzgojitelji?

Naslednji kamen spotike je bil problem dvojnega ocenjevanja. Če še ne veste, mi imamo še vedno cveke, medtem ko imajo drugod samo še NMS-je. Mi cveke popravljamo, več ali manj sproti, če se da tudi s tekočo snovjo, NMS-je pa lahko dobijo dijaki za vsak učni sklop snovi posebej in v primeru, da se jim treh takšnih sklopov ne uspe naučiti (pazi: sklop ni enak celi konferenci,

Sledila je pritožba, da za strokovne predmete sploh ne obstajajo učbeniki, če pa že, so ekstremno slabi. Replika: temeljna znanja so vse, kar lahko posredujejo profesorji in učitelji. Glede slednjega se z ministrom strinjava, ker je današnji trg delovne sile res tako heterogen in fleksibilen, da se je posameznik prisiljen ves čas izpopolnjevati in dodatno izobraževati v najrazličnejših smereh. To je tudi razlog, da je vse več najstnikov vpisanih na gimnazije, ker si tako kupijo nekaj časa za razmislek in pa tako opevano širino znanja, veter v jadrih za na fakulteto. Seveda vse to ni razlaga, čemu ni potrebnih učbenikov.

Precej zanimivo je bilo nadaljevanje, ko se je nadobudna mladenka razjezila, ker imamo gimnazijci prednost pri vpisu na fakultete zaradi splošne mature. Prvič je minister naravnost odgovoril, da so poklicni programi žal zaključene zgodbe. Seveda, zaželeno in dobro je nadaljnje usposabljanje, ampak dosežena je zastavljena stopnja in osebek se lahko zaposli, medtem ko so gimnazijci po 4-letnem procesu še vedno nič (lahko delamo za šankom, če imamo srečo za bančnim okencem) in so zato »prisiljeni« k vpisu na fakulteto.

Zadnja večja debata se je napletla še okoli mature, ki je dijaki nočejo več v takšni obliki (menda povzroča predvsem psihofizične motnje, vseskozi pa gre samo za pike, za dokument o točkah) in pa o Zoisovi štipendiji. Zahteve za slednjo so se tako nerealno spremenile v zadnjem letu (povprečje 4,1 – s tem smo šele kandidati!), da se marsikdo še vedno ne znajde, in upam si trditi, da je večina na fakulteti sploh ne bo imela več. Tudi jaz ne, če dovolite osebni izliv, zato sem bila še toliko bolj razočarana, ko minister zopet ni povedal nič. Zadnji stavek je laž. Povedal je veliko, ampak ni dal jasnega odgovora skoraj na nobeno

vprašanje, zato sem zaskrbljena in rahlo prestrašena za svojo izobraževalno prihodnost.

Pa se zopet vračam na začetek, k namenu mojega članka. Spremembe sem rekla, da. Imam samo jaz občutek, da če bi bili v Franciji, bi že zdavnaj tekali naokrog s plakati in besno protestirali pred parlamentom? Ampak ne, ker smo sramežljivi in mevžasti, ker se pritožujemo samo, ko gremo na pijačo s kolegi, kadar pa pride do realnih situacij z repom med nogami počakamo na konec neurja.

Razprava se je končala v točno takšnem slogu, kot se je začela.

Še vedno se nisem znebila občutka, da je minister prišel med di-jake samo zato, da bi zbudil malo zaupanja, čeprav še sam ne ve točno, kaj bi najprej prijel v roke. In kljub temu, da je od srečanja z ministrom do izida Stezic preteklo že kar nekaj časa, nisem opazila nobene spremembe. Možno je seveda tudi, da sem prezahtevna, saj je gospod Lukšič na tej poziciji zelo kratek čas in mu moramo dati čas. Definitivno pa ima novi minister izredno razvite retorične sposobnosti, sprašujem se samo, v kolikšni meri je prazna slama del vsake politike.

šolski madež

Ko veliko košev še vedno ni dovolj košev

piše: Katja GAČNIK

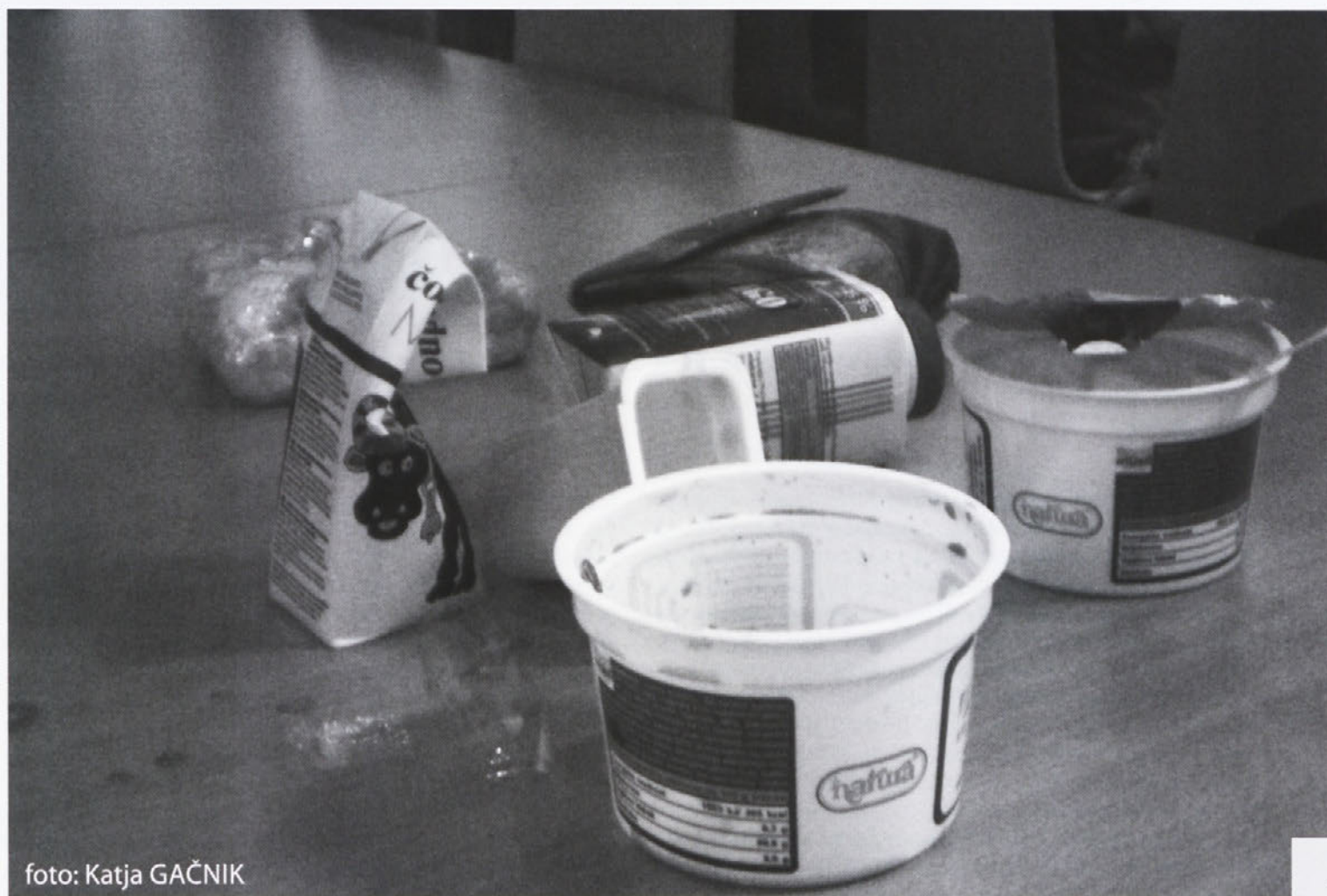

foto: Katja GAČNIK

Z letošnjim šolskim letom smo postali pravi packi. Vsak dan malicamo v našem atriju, ampak se sploh ne zavedamo, kakšno svinjarijo pustimo za sabo. Smeti ležijo povsod: po mizah, klopeh, pod klopami, celo med režami v radiatorju. Zakaj to počnemo? Zakaj ne vstanemo in vržemo naših smeti v koš, da bi ostala šola čista?

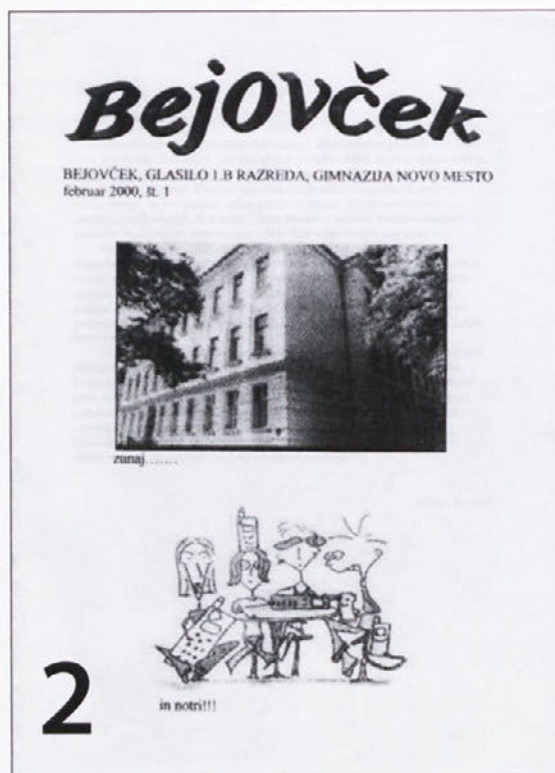
Profesor Gorenc je izvajal »Ekskurzije po atriju«. Videli smo dijake, ki so sedeli zraven smeti in se niso prav nič zmenili zanje. Kasneje smo se vrnili v razred in se pogovarjali, zakaj nas smeti okoli nas nič ne motijo. Odgovor se je glasil: »Ker niso naše.« Če bi vsak poskrbel za to, da njegove smeti ne bi bile vsepovsod, zakaj še vedno so? V atriju je dovolj košev za smeti in po učilnicah tudi. Če pa je koš poln, lahko v atriju dobimo novo vrečko in jo zamenjamo s staro. Kaj pa nas to stane? Celo nekaj koristnega bomo naredili za šolo.

Če bomo še vedno tako razmetavali s smetmi, bomo morali organizirati čistilno akcijo šole, ker se bomo drugače utopili v smeteh. Čistilke imajo že zdaj veliko dela z nami. Olajšamo jim malo bremena in poskrbimo za to, da bi bile naše smeti v za to namenjenih koših, še posebej 2. letniki, ki v popoldanskem času pustite(/mo) največ smeti za sabo. Poskrbimo, da bo naša šola lepa in čista!

stezice od 1952 do 2009

V dobrem in slabem?

pišeta: Sandra PAVLIČ, Katja MARTINČIČ

1: Izbrskali sva tudi tole slikico, ki je nastala leta 1995 na stopnišču med prvim in drugim nadstropjem. Uganete, kdo je?

2: Bejovček

3: Kontra

Naj že takoj povemo, da to ni čisto nov izum, sveža domislica. Ne, članki o stanju Stezic skozi čas so nastajali že prej, tudi že po trideseti obletnici izhajanja. Vseeno pa ga že dolgo ni bilo in naša generacija ne ve o dogajanju na gimnazijski kulturno-novinarski sceni prav veliko. Z željo po brskanju in odkrivanju kakšnih starih, zaprašenih skrivnosti, sva se torej v to umazano delo podali zavzeti novinarki Sandra in Katja.

Na srečo imata naši vestni knjižničarki vse stare številke skrbno shranjene in urejene, tako da prahu ravno ni bilo. Je pa bilo ogromno presenečenj ob najdbi zares starih, prvih števil Stezic. Čisto prve številke sicer ni v zbirki, so pa druge najstarejše zato prav lepo ohranjene.

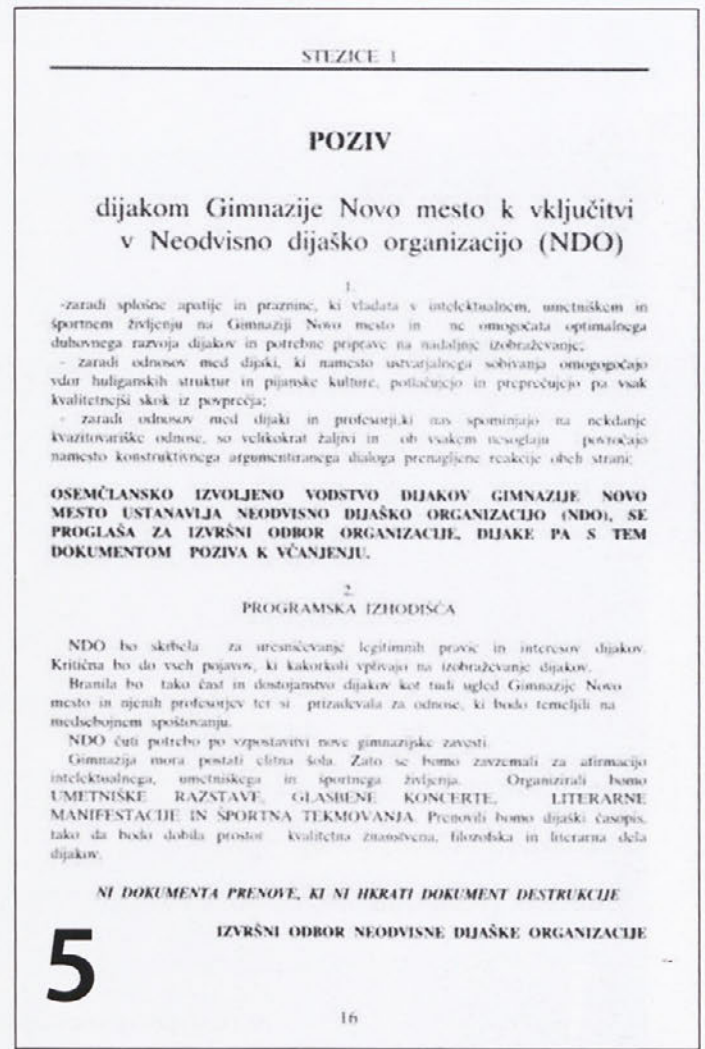
Na samem začetku je bilo za novo literarno revijo izbrano ime Brstje. To je bilo v šolskem letu 1952/53. Ustanovili so jo na sestanku literarnega krožka. Brstje je dočakalo izdajo dveh števil, nato pa se je preimenovalo. Namreč, ugotovili so, da so novomeški gimnazijci list s takšnim imenom že izdajali prej. Sledilo je rojstvo Stezic, kot jih poznamo danes. Naj opomnim, da je bila naklada na začetku okoli 10 izvodov. Vse so morali dijaki prepisati na pisalni stroj, zato je bilo malce mučno in zamudno delati več izvodov. Tudi zgodba o naslovnica je zanimiva. Vsaka je bila namreč unikat, saj so morali narisati vsako posebej in niti dve nista bili enaki.

O (nam) znanih ljudeh, ki so obiskovali naš dragoceni hram, pa tokrat malce drugače. Vsi že vemo, da so šolo zaznamovali npr. Božidar Jakac, Dragotin Kette, Vladimir Lamut in drugi, ne vemo pa, kdo vse je hodil po gimnazijskih hodnikih le nekaj let nazaj. In to je skorajda še bolj zanimivo.

Pred vstopom v politiko sta si znanje tu nabirala Lojze Peterle in Igor Lukšič. Za Stezice je leta 1969 ustvarjal tudi Branko Suhy, danes priznan slikar in grafik ter redni profesor za grafiko na Akademiji za likovno umetnost. Izpustiti ne moremo Matjaža Bergerja, gledališkega režiserja ter ravnatelja Anton Podbevšek Teatra ter za njim mladega režiserja Nejca Gazvodo, ki je bil že v gimnazijskih letih izredno dejaven in je večkrat objavljaj svoje kratke zgodbe in komentarje. V sklopu Stezic je izdal tudi svojo prvo zbirko kratke proze z naslovom Sedempetindvajset.

Na eni izmed fotografij je voditeljica sveta na Kanalu A, trenutno na porodniškem dopustu, znana Novomeščanka Lili Žagar. Pri nas sta se izobraževali tudi Irena in Leticia Yebuah, prva je priznana operna pevka s številnimi nagradami.

V Stezicah so pogosta imena zdajšnjih profesorjev, takrat dijakov. Aktivno so sodelovali Suzana Krvavica (ki se je med drugim ukvarjala tudi z raziskovanjem starih števil!), Uroš Lubej, Tina Furlan Turk in drugi. Na seznamu dijakov in dijakinj, ki so bili v preteklosti objavljeni v jubilejnih, torej debelih številkah, pa ni

4: Naslovnica Stezic iz leta 1993

5: Poziv dijakom k vključitvi v NDO

neopazna ostala niti Saška Horvat, profesorica slovenščine in francoščine.

V njihovih gimnazijskih letih je nastalo tudi nekaj posebnih števil, npr. še kar nedolžni Bejovček, pa malce drznejši Kontra s pripisom: samostojen časopis za samostojno gimnazijo, ki obravnava zelo zanimive pa tudi čudaške ideje. Obsega marsikaj, od intervjuja z Janezom Gorencem, profesorjem angleščine, do precej srhljivega opisovanja različnih načinov razkosavanja človeka ter »revolucionarnega«, novega časopisa Gimnazije Novo mesto. Soustvarjalec, Uroš Lubej, takrat v 4. letniku, je povedal, da je nastal po ustanovitvi novega vrhovnega organa gimnazije: Neodvisne dijaške organizacije.

Ko naj bi organizacija »prevzela oblast« v šoli in dala dijakom več možnosti oz. priložnosti za ustvarjanje in svobodno izražanje, so bile s tem mišljene tudi Stezice. Za eno leto so bile torej ukinjene, po odhodu 4. letnikov (ki so v glavnem sestavljali novo uredništvo) pa se je stanje spet »stabiliziralo«.

Izdanih je bilo tudi kar nekaj dvojnih ali celo trojnih števil, večinoma ob obletnicah izhajanja. V njih so združeni intervjuji z osebami, ki so pustile kakršen koli pečat v gimnaziji, reportaže, poročila idr. z »navadnimi« Stezicami. Pozornost pa je pritegnila predvsem trojna izdaja, katere prvi del so prispevki o življenju in delu profesorjev in profesorric, ki so na gimnaziji poučevali

med čisto prvimi. Zadnji del pa prikazuje imena in delo takratnih srednješolcev. Na ta način so se želeli oddolžiti in se zahvaliti profesorjem za vse nesebično razdeljeno znanje in njihov trud. Poglavitna razlika med današnjimi in nekdanjimi Stezicami je ta, da so bile prej pretežno literarni časopis, v katerem je nastal prostor za članke s funkcijo razvedrila šele kasneje. Malokdo si lahko predstavlja, s čim so se borili mladi literati, ki so želeli svoje ideje in mnenje izraziti v časopisu. Prepisovanje vsake številke posebej, ilustriranje vsake naslovnice posebej, od začetka tudi ilegalno delo na skrivaj ... Dijaki so morali večkrat tudi poseči v svoje žepe, da je bila izdaja Stezic sploh omogočena. Vse to je danes nepredstavljivo, toda izdati številko predstavlja še večji problem kot nekoč. Takšne organizacije, kot kaže, nismo več sposobni, prav tako ne zburjanja strasti ob besedni umetnosti. Bomo dopustili, da velika priložnost za razvoj bodočih intelektualcev po takšni zgodovini splava po vodi?

P.S.: Zahvaljujemo se knjižničarkama Albinci in Tanji za vztrajno prenašanje naju in škatel s starimi Stezicami.

reportaža

Projektni tabor Salzburg

piše: Sandra PAVLIČ

foto: Klavdija JARC

- 1: Skupinsko delo.
- 2: V prostorih ORF-a.
- 3: Med anketiranjem.
- 4: Ena gasilska.
- 5: Takole je bilo na predstavitvi rezultatov...
- 6: ...in takole na zabavi malo kasneje.

16 Najbrž ste vsi, ki se učite nemščino, seznanjeni z Nemško jezikovno diplomom (NJD) in posledično tudi s pripravo na ta težaak izpit, ki jo seveda brez izjeme dopolnjuje tudi enotedenski tabor v nemško govorečem okolju. A nas, ki smo v 3. letniku, je letos prvič čakala predhodna izkušnja. Namreč, jezikovni tabor v Salzburgu.

Vse se je začelo z zavzetostjo naše profesorice, Monike Gehrke. Pri uri NJD nam je navdušeno predstavila načrt. Ni bilo ravno veliko dvomov, niti jaz, ki sem kar izbirčna in ne grem kar povsod, nisem preveč preišljevala, saj je bilo v ta projekt vključenih ogromno koristnih aktivnosti in spoznavanj zanimivega mesta z bogato zgodovino.

Osrednji namen tabora je bil ugotoviti, kako mladi v različnih okoljih preživljajo prosti čas. To naj bi izvedli s pomočjo anket. Za njihovo sestavljanje smo porabili kar nekaj ur, nato pa še več za zbiranje

odgovorov in analiziranje. Razdelili smo jih dijakom štirih šol. To je bilo skorajda vse, kar smo pripravili pred odhodom. Nato pa...

...napočil je četrtek. Nisem bila več prepričana, ali bo res tako fino. Ampak že med vožnjo po zame prečudoviti pokrajini sem se otrešla strahov. In povrh tega dobila še novo prijateljico. Ja, že takrat je bilo fino. Nato pa prihod v Salzburg in hotel z nazivom Jugend & Familiengästehaus (hotel za mlade in družine). Po začetnem šoku – hotelske sobe namreč niso bile take kot na fotografijah z interneta – smo se hitro razpakirali, se nekateri še na hitro spoznali z našimi »cimri« iz Hrvaške (to je bilo eno veliko olajšanje, saj smo se mi že pripravljali in dogovarjali, kdo nas bo ponoči stražil, a smo na srečo ugotovili, da so zelo v redu), nato je sledil sprehod po Salzburgu. Seveda le po najbolj znamenitem

delu, to je Mozartov trg z bližnjo okolico, saj ni bilo dovolj časa za vse. Ni šlo niti brez ogleda veličastne stolnice.

Zvečer smo se vrnili v naš hotel, ki je bil sicer na čudoviti lokaciji –le 5 minut hoje od središča mesta. Po zajetni večerji pa nas je čakala prva velika naloga-preživeti večer s hrvaškimi dijaki in se preko nemškega jezika spoznati z njimi. To je bilo res zanimivo in tudi smeha ni manjkalo, namreč, tudi oni so se morali še spoznati med seboj, saj so prihajali kar iz dveh oddaljenih gimnazij. Po predstavitvi, ki je potekala v okviru skupin in plakatov, smo utrujeni le še popadali v postelje (vsaj nekateri!)

Naslednji dan smo se takoj po zajetnem zajtrku odpravili v bližnji gimnaziji, kjer smo nameravali razdeliti ankete. Skorajda vsi smo imeli nekaj treme pred tamkajšnjimi dijaki, saj smo jim namreč morali pred razdelitvijo anket še pojasniti, od kod prihajamo, kaj delamo in jih prositi, naj nam s svojimi odgovori pomagajo. S tremo smo kmalu opravili, saj so bili zelo razumevajoči in niti ni

dobili nekaj nepričakovano prijaznih odgovorov in dobro voljo, je vsa negotovost splahnela. Zabavali smo se vse do kosila, saj nam je ostalo še nekaj prostega časa za brezskrbno pohajkovanje po mestu. Popoldan smo se z vzpenjačo povzpeli na trdnjavo Hohensalzburg, od koder je čudovit pogled. Uživali smo tudi v muzeju marionet. Sobotni večer je bil nasploh najlepši, saj smo se neizmerno zabavali še pozno v noč (psst!). V nedeljo smo si ogledali še nepogrešljivi znamenitosti Salzburga: Mozartovo rojstno in stanovanjsko hišo, ki sta na nasprotnih bregovih reke Salzach. Popoldne smo pripravili prezentacije, s katerimi smo zaključili večer. Skupaj s hrvaškimi dijaki smo se družili ob predstavah rezultatov naših projektnih nalog, nato pa ob kvizu (ki ga je nekaj sošolk pripravljalo vso noč – posledica: kup smeha in zabave ter presenečenja).

V ponedeljek je končno le napočil čas za odhod domov. Prej smo imeli še nekaj časa za ponoven sprehod po mestu, ki smo ga

bilo nobene zadrege ob kakšni narobe izgovorjeni oz. naglašeni besedi. Končali smo veliko hitreje, kot smo pričakovali. Zato smo se kar lepo naselili na stole v veži hotela in začeli analizirati vprašalnike.

Popoldne smo se v navdušenem pričakovanju odpravili na sprehod do ORF-a, kar je kratica za Österreichisches Radio und Fernsehen (avstrijska radio in televizija). Tam so nam prijazno razkazali prostore in pojasnili samo delovanje televizije, nato pa še radia. Videli smo tudi studio, kjer posnamejo poročila in vremensko napoved. Zvečer smo se sprehodili še do znamenitega gradu Mirabell, kjer smo občudovali čudovite vrtove.

V soboto nas je čakal najtežji del: anketiranje na ulicah. Razdelili smo se v skupine ter se odpravili v center mesta. Najprej smo imeli malce treme pred ogovarjanjem neznanih ljudi, ko pa smo

takrat že poznali do skorajda zadnjega kotička. Ta čas je vsakdo izkoristil po svoje, najbolj drzno pa najbrž midve s prijateljico. Odpravili sva se malce ven iz mesta, z mestnim avtobusom, saj sva želeli videti znamenito vilo družine Von Trapp iz filma *Moje pesmi, moje sanje*. Čisto na koncu smo se dobili še v gostilnici v mestu, kjer smo še poskušali tipične Solnograške žličnike.

Ta tabor je zares presegel vsa moja pričakovanja in predstave o napornem tednu. Spremenilo se je v eno veliko zabavo s priokusom učenja in izpopolnjevanja nemščine ter spoznavanja nove kulture. Bil je uspešno izpeljan, za kar se imamo zahvaliti natančnemu načrtovanju koordinatic projekta, prof. Nuši Rustja in Moniki Gehrke.

Ne zamudite ga naslednje šolsko leto!

Tina KLANČAR

fotokalejdoskop

Jure KASTELIC

problemi?

Vegetarijanstvo

Zelenjavni izziv

piše: Doris BUBNJIČ

Vegetarijanstvo

Zadnje čase se o vegetarijanstvu veliko govori in mnogokateri se spotikajo ob to temo. Vendar ni razloga za strah. S spoštovanjem sočloveka in z nevsiljevanjem svojega prepričanja se daleč pride. Poleg tega pa se lahko naučimo še nekaj novega. Vegetarijanstvo je torej način življenja, ko se človek odloči, da se odreče živalski hrani in živalskim izdelkom (krzno, usnje, svila) ter živi izključno z rastlinskimi. Ker vsak posameznik na živalsko hrano glede drugače, so se razvile različne vrste vegetarijanstva (seveda je pri vseh dovoljena rastlinska hrana): laktovegetarijanstvo (dovoljeni mlečni izdelki in med), ovovegetarijanstvo (dovoljena jajca in med), lakto-ovo vegetarijanstvo (dovoljeni mlečni izdelki, jajca in med), veganstvo (občasno dovoljen med), presnojedstvo (dovoljena samo surova in sveža rastlinska hrana), frutarianstvo (dovoljeno samo sadje), makrobiotika (občasno dovoljene ribe), delno vegetarijanstvo (dovoljene ribe, mlečni izdelki, jajca, med in občasno meso). Obstaja še vrsta občasnega vegetarijanstva, ko človek nekaj časa živi kot vegetarijanec, nekaj časa pa kot mesojedec. Ta oblika se pojavlja predvsem v sodobnem svetu.

Religija in vegetarijanstvo

Hinduizem ne podpira uživanja mesa. Hindujski namreč verujejo v reinkarnacijo – kroženje duš, nasprotujejo mučenju in so naklonjeni čistemu telesu (meso ga umaže). Vegetarijanstvo cenijo zlasti višje kaste, katerih je to statusni simbol.

Budizem zavrača nasilje in ubijanje. Meso je mrtva hrana, človek pa jè, kar jé, in zato potemtakem ne jedo mesa. Njihovo pomembno načelo je tudi dharma, ki pomeni ne raniti.

Krščanstvo je na začetku odrekanju mesu dajala pomen zavračanja materialnosti in težnjo k duhovnosti. Z odpovedjo naj bi dosegli višji cilj. Danes pa je kar nekaj verskih redov, ki so podvrženi vegetarijanstvu, npr. trapisti, adventisti, kartuzijanci ...

Islam narekuje dolžnosti posameznega vernika, med katere spada tudi to, da ne sme mučiti in ubijati živali, ker so tudi ona živa bitja.

Judovstvo prav tako zapoveduje sočustvovanje in spoštovanje živali.

Mnenja dijakov

O vegetarijanstvu sem povprašala tudi naše dijake. »Za vegetarijanstvo sem se odločila zato, ker so živali zame bitja s čustvi. Mučimo jih, kadar jih ubijamo za hrano. Večina mojih prijateljev je nevegetarijancev, a se kljub temu dobro razumemo. Moja družina se z mojo odločitvijo strinja, razen babice, ki mi že sedem let nudi kolbice in podobno,« meni Lara.

Blaž ni vegetarijanec in pravi: »Do vegetarijancev sem sproščen, dokler mi tega ne začnejo vsiljevati. Je pa res, da ne vem, zakaj bi to kdo sploh delal. Sam se za to ne bi odločil.«

»Zdi se mi nerazumljivo biti vegetarijanec. Ne najdem razloga, zakaj nekdo ne more jesti mesa. Po drugi strani pa jih spoštujem, ker se lahko nečemu za vedno odrečejo,« pravi Barbara.

foto: Jure KASTELIC

»Za vegetarijanstvo sem se odločila, ker ne maram ubijanja živali. Tudi one imajo svoj obraz in čustva. Za vegetarijance so trgovine slabo preskrbljene. Ne vem, kako vegani lahko v Sloveniji sploh preživijo. Tudi v šoli je malo izbire zaradi predvidevanja, da je malo vegetarijancev« opozarja Maja.

»Danes ne jemo le nujno potrebne količine mesa, ampak z njim dobesedno pretiravamo, kar se posledično kaže na telesu in počutju. Vegetarijance sicer spoštujem, a menim, da se je včasih težko odločiti za vegetarijanstvo, ker so velika ovira prav ljudje, s katerimi živimo,« ugotavlja Sandra.

Izziv nevegetarijanca

Moj nov dvotedenski izziv je bil preživeti brez mesa. To je kar težavna naloga za nekoga, ki meso uživa skoraj vsak dan in si ne predstavlja življenja brez njega.

Že prvi dan sem na veliki zvonec obesila, da sem postala vegetarijanka. Da ne jem mesa, sem tudi sama sebi neprestano ponavljala z namenom, da se ne bi pregrešila. Vendar kljub temu, ko sem zvečer prišla domov, je bila prva stvar, ki je romala v moja usta – meso. Ups, po prvem grižljaju sem se zavedla napake. V opomin sem si na roko napisala NO MEAT.

Dnevi so minevali počasi, vsaj prvi trije, ko sem hlepela po pršutu. Poleg želje po mesu se je prebudila neustavljiva želja po čokoladi (čudna povezava). Po teh treh dneh sem se že navadila in meso je zame bilo nekaj, kar nekje obstaja, vendar ne zame. Nisem čutila potrebe po njem. Lahko bi večno živela tako. Ko sem spet poskusila pršut, mi je bilo škoda. Na nek način sem se zavedala, da jem bitje, ki je umrlo.

Zaradi prepovedi staršev ne bom postala vegetarijanka, vendar sem se zamislila nad količino, ki jo poje povprečen človek samo zato, ker je v zahodni kulturi meso najpomembnejši vir nevemčesaže. Pretiravati ni dobro, držimo se rajši zlate sredine.

Dnevi so minevali počasi, vsaj prvi trije, ko sem hlepela po pršutu. Poleg želje po mesu se je prebudila neustavljiva želja po čokoladi. Po teh treh dneh sem se že navadila in meso je zame bilo nekaj, kar nekje obstaja, vendar ne zame.

beležnica poezija

foto: arhiv uredništva

Vran

Kaja BLAZINŠEK

Tiho nad nami
v svobodnem letu lebdi,
strah vzbuja
nikamor se mu ne mudi.

Njegova črna senca,
počiva na trdnih tleh.
Njegova mogočna podoba,
riše se na modrem nebu spet.

Iz kje prišel je,
kako mu je ime,
tega nihče ne ve.
V topli srca
prikliče mraz.
Veter prenaša ga,
iz noči v dan.
Kam vodi ga usoda poti,
izvedel bo ko za večno zaspi.

Človek človeku

Kaj povedati,
ko beseda se ti iz ust ne rodi.
Kaj čutiti,
ko občutek ves te zapusti.
Ne veš, kako naprej,
kje ustavil tvoj čas se bo.
Lahko le slepo hodiš,
po poti tvoje prašne usode.

Pričakuješ raje ne,
le slabo,
ker veš da
nikoli bolje ne bo.
Zanikaš svoje skrite si želje
v dnevu in v snu.
Izbrišeš svoje rajske si svetove,
da trpel boš lahko tu.

Pogled počasi ti zakriva
zavesa težka od laži.
Tvoje življenje postaja beda,
ne moreš reči da si tu.
Razžira lastna te zmeda,
praznih mrtvih se obljud.
Odrešitev, kje izvira?
Zate le še smrt, obup.

Kaja BLAZINŠEK

foto: Jure KASTELIC

Zvesta sebi

Špela TRŠINAR

Ne bom se spremenila,
čeprav sem v novo okolje vstopila,
saj imam svoja pravila.
In se jih držim.
Ne glede na to, kaj si želim.

Po svojem ritmu bom plesala
in zvestobo sama sebi pokazala,
saj ne bom se "v sistem" vdala!

Ni mi važno, kaj si kdorkoli želi
in bolje, da me ne jezi,
saj po nikogaršnjih notah ne bom pela
in zaradi neumnosti trpela.

Kajti še vedno sem kraljica svojega sveta
in vladarica lastnega srca!

Ljudje

Doris BUBNJIČ

LJUDJE SO V SKRBEH,
SKELI JIH V KOSTEH.
NE, NE BO JIH MINILO.
Ljudje so v skrbeh,
ko se pobiraš s tal,
ko razmišljaš,
kdo boš postal,
v kakšno osebo se boš oblikoval.
Skeli jih v kosteh,
ko vidijo, da se vzpenjaš,
da rasteš in ne poklekaš
pred vsakim, ki ti pride mimo.
Ne, ne bo jih minilo,
preden zvonu ne bo odzvonilo
njihove ure, njihovega časa.
Zmanjšala se bo masa
tega sveta.

PIGGY-BANK

Bela laž

Staneš natanko srečo in pol.
Na črnem trgu, seveda.

In te kupim..
In te shranim.
Za hude čase ...

MOJA ZGODBA

I.

Jaz sem svoja lastna smrt.
Ne kot nasprotje življenju -
zgolj kot nasprotje sebi ...

Jaz ti ne morem biti življenje.
Jaz zgolj živim.

II.

Jaz sem svoje lastno življenje.
Ne kot nasprotje smrti -
zgolj kot nasprotje sebi ...

Jaz ti ne morem biti smrt.
Jaz zgolj umiram.

Vzeti natanko toliko tablet za srečo,
da lahko berem.

Več ne rabim.

ČE JE TO SLOVO....

Padaš .... - In padeš.
Čez koleno moje leve noge zdrsneš ...

Po pijanski noči pride vedno jutro str-
eznitve ...
Vedno!
Ker mora priti ...
Spolzko jutro. Brez pozabe.

Moji nožni prsti ne ublažijo tvojega pad-
ca.
Potisnejo te še globlje ...
Proti tlom!

Umreš mučne in počasne smrti.
Zadušiš se v lastnem bruhanju.
Ne, včeraj ga nisem pobrisala s tal ....

I. SLOW MOTION (V čakalnici)

V čakalnici zdravstvene ambulante, obkrožena s prijetno zelenimi stoli in hudo neprijetnimi belimi pikami, sem dokončno spoznala, da smisla preprosto ni. V daljavi je odmeval pogovor o olju črne kumine in prejšnjih življenjih. Nekdo me je vprašal za čas. Posmeh? Čas se tukaj tako ali tako ne premika. Ljudje so uje-ti. Ukalupljeni v svojo povprečnost. Pa vendar na nek način prosti. Sami lahko izbirajo kateri resničnostni šov si bodo ogledali. Katero duhovno knjigo bodo prebrali. Sami lahko odločajo, kaj je najbolje za druge ljudi. In to jim je včasih dovolj. Mora biti.

"12.23 je!"

Da, danes sem dokončno izgubila vero v človeštvo.

II. FAST FORWARD (V čakalnici)

Smisel je!

Vendar ne v tebi - v nama.

[Nisem mogla pisati.]

Pa vendar sem sedela, dihala -
igrala na največjem odru, kar ga poznam.

In življenje je drvelo mimo.

In "je vredno" - "ni vredno" sta si zadala smrtni udarec.

In zaklicali so moje ime.

Zopet sem ga prepoznala.

In zazdelo se mi je, da obstaja rešitev.

[Smisel je - a jaz ne bom mogla več pisati.]

Poslovala sem se z zgolj hipnim olajšanjem.

[Nekoč sem pisala.]

III. LIVE AND LET DIE (V čakalnici)

Pa so mi sporočili, da bom živel.

Kar preko maila.

In sem jim verjela.

Potem še bolj, ko sem ugotovila,

da so mladi,

uspešni,

lepi in

prijazni.

Nisem se več bala igel.

Kri je brizgala na vse strani.

In bila sem srečna.

Na koncu niso več govorili o življenju.

Dali so mi tablete proti bolečinam

in mi čez nekaj tednov povedali, da so se morda zmotili.

Kar v obraz.

Kanibalizem proti rasizmu.

Lara ZUPANČIČ

V popolni ekološki družbi, ki jo skušamo graditi, se nekateri ne sprašujejo več o problemih. Nasilje. Rasizem. En kup kriminala. Gnide, ki bi morale biti v zaporu, se sprehajajo po pločnikih. Vse to se jim zdi že stokrat preleto. Pa saj tudi je. Le kdo bi se danes še lahko spraševal, ali je belec bolj bel kot črncet črn.

Četudi so to že slišani klišeji, naj bodo povedani še enkrat. Da v navalu vse zavesti do okolja in sočustvovanja ne pozabimo, da življenje vseeno ni igra. Čeprav je lahko vsakdo kmet na šahovnici.

“Požrla je tablete, preden so jo odrli.

Od nje je ostala samo pest vse žive navlake.

Jeter. Želodčne stene in očesnega živca.

Preveč direktno?

Pišem ti malo manj kot obdukcijsko poročilo.

Saj veš; da ti ne bo treba iskati dejstev.

Krvi željne zobe so zasadili vanjo.

Iz užitka. Iz strasti. Iz želje po Razmesariti.

Razruvali so ji prsni koš.

Na rebra so ji pripeli struno nemih glasov.

Saj pravijo, da je hrana ob glasbi užitnejša.

Prepričali so nas v nasprotno.

Zmaličili so njena lica in jih strgali z okostja.

Puder ne bo prekril praznine.

Odvrgli so jo sredi gozda, kot crkovino.

Razkosano. Golo. Brez ponosa in brez hrbtenice.

Takim najraje odbijejo glavo.

Ker se ne znajo postaviti zase.

Celo noč časa so imeli.

Eden izmed njih pa se ni ognil želodčne vsebine.

Požrl je njene tablete.

Našli so ga mrtvega, polnega krvi in ostankov mesa.

Bil je kriv. Česa?

Kanibalizma, ki ga ne omenja noben člen v zakonu.

Ampak kljub temu bi bil obsojen.

In v poduk – **ni bil črncet.**”

Dovolj je vprašanj. Mogoče bo arogantni pristop končno zalegel. Potrudi se razumeti. Že sam stereotip, iz kakšnega razloga se ocenjuje ljudi drugih ras in drugih ver – je zgrešen. In kljub temu se ne zavedamo, da se bojimo tistega, česar ne poznamo. Dokler tega ne bomo dojeli, lahko še naprej pišem obdukcijsko poročilo. Samo povejte, kje naj najprej zarežem.

Tisti, ki naj bi me česa naučili.

Čakam, da mine še en patetičen dan.

Ujet v svetovja svojega pregnetenega okostja.

V bistvu se niti ne oziram na ljudi.

Še dodatni kupi mesa.

Sami sebi v lasten namen.

In tudi ti si le – človek.

Znani zvok mi je postal tuj.

Ogledujem si glasove, ker drugega ne znam.

Ne slišim jih, ne okušam.

Ker so enaki, monotoni, kot vsak dan.

Kako za vraga potem to pričakuješ od mene.

Pa saj si le – človek.

Ker je tvoja desna, vseeno desna.

Moja modra je tvoja zelena.

Med nama nikoli ne bo enotnosti.

Jaz sem se s tem sprijaznila.

Ker si ti vseeno le – človek.

Škoda, da tega ne morem reči zase.

foto: Jure KASTELIC

Prah si.

S sterilnim skalpelom riši črte.
V kri, v kožo, v meso.
Še pijani Pamtigvinejec je govoril o resnici.
Da je na koncu koncev lažniva psica.
In kje je zdaj tvoj ponos?
Crkni.

Psihopat z zeleno slino
Tvoj edini dosežek je bil, da si ugotovil
da je tvoja žena spala s profesorjem germanistike.
Tako ali tako ti študij ni bil namenjen.
Pa vseeno misliš, da si boljši od drugih.
Spomni me zakaj.
Crkni.

Vsem imenom v imeniku zraven pripišeš priimke.
Da bi zveneli bolj tuje.
Pokličiči koga, morda ti bruhne pest psovka v ušesa.
Prekleto govno.
Pa le vse ne zveni tako strokovno, mar ne?
In na koncu ti zaželjijo:
Crkni.

Kdo te bo gledal moledovati kot cucka.
Žal mi je za tvoj obstoj.
Morda bi te morali uspavati.
S kladivom zdrobiti vsako kost v prah.
Ostalo pa prodati na Vzhod kot poceni robo.
Če te že kaj drugega prej ne požre v jarku.
Crkovina.

Krepelj netopirja v blazini.

Prenasičenost informacij.
Ne da se mi več ubadati z vprašanji.
Poskusne verzije mi ne gredo iz glave.
Loteva se me nekaj.
Nekaj, za kar bi večina rekla – writer's block.

Jaz temu rečem kar izguba časa.
Zabijam ure pred papirjem.
Da bi se spacal vsaj kakšen stavek?
Pa so vsi tako hudičevo – tuji.
Še nekaj časa bo minilo brez usmiljenja.

Jebeš vse stolčene besede.
Tiskarski škratje so pomrli od brezdolja.
V čem je smisel, da še iščem razloge.
Da te ubijem in pomilujem.
Morda v slovnici.

Zorenja

V lesovih obešene zelene slike.
Ne razberem, česa me želi učiti.
Vse, kar vem o njej, je – Zeleno.
Saj tega nisem videla od leta 1848.
Zdaj mračno plavam po tihi reki brez namena.
Reki, ki je krvavo tekla med Italijo.
Raznobarvne garde.

Razstavljeni so v vrstah na paradi.
Le da mi to vidimo kot masaker.
Bi rad še enkrat prosil za prihodnost?
Kjer si hodil z zavezanimi očmi in belo ruto.
Naj ti povem, da ne veš ničesar.
Še vedno si Zelen.
Kot obešenec.

Leva Desnica.

Glej prhutanje nad glavami.
Raznašajo svojo temo po podstrešjih.
Le trgajo cvetove brez hrbtenice.
Pristali bodo.
Saj so le banda uličnih krvososov.

Moje ideje. Bežim pred njimi.
Kot pred stoletnimi psi usode.
Ni moja odločitev, da živim.
Tega ne morem spremeniti.
Te sle po krvi, ubijanju, ljubezni.

Ubijam te. Zjutraj. Čez dan in ponoči.
Ubijam te. Nežno. Brez čustev in grobo.
Ubijam te. Tvoja usta. Tvoj smeh in besede.
Ubijam te. Z dotikom. S poljubom in obstojem.
Ubijam te. V življenju. V nezavesti in smrti.
Ubijam te. Iz želje. Brez razloga in ker nočem.
Ubijam te. Iz ljubezni. Tu ni tiste srednje poti.

foto: arhiv uredništva

Božična balada o pajku

Gašper TOROKAR

Pajek plete mrežo
Pajek plete mrežo avgusta
Pajek plete mrežo za božič
Mar mu je.
Zakaj gledam pajka?
Pajku je vseeno,
on nima čustev,
ima le mrežo.
Jaz nimam mreže,
nimam je ...
Imam pa čustva.
Vsaj ni nesrečen za božič, avgusta.
Jaz tudi ne.
Nisem nesrečen,
vsaj ne avgusta.

foto: Jure KASTELIC

Golem

Ti in jaz sredi te čudežne pokrajine
Kitajske ali Francije
nisva bila sama
s teboj je bilo še štiri tisoč drugih ljudi
in vsi so gledali tja nekam
na vzhod
zalivali anemone in krotili konje
le ti si zrla proti zahodu
vsa brhka, napojena življenja in mladosti
in jaz?
jaz sem nepremično strmел vate in čakal in čakal
da me udomačiš in zaliješ s pogledom
kakšnih dvesto let kasneje
ko si že davno odšla z vsemi svojimi otroki
čez morje na jug
sem jaz iz posušene gline še vedno strmел v smer ,jer si nekoč stala
gor proti severu in čakal in čakal
na povodenj da me sprejme in potopi na dno
za večno v družbo kamenja in okostij divjih konj.

(s)Prehodno stanje

Nič.
Srce sem pustil na
omarici zraven
denarnice.
Dušo sem slekel kot
umazano majico in
jo nalepil na
zid.
Ostalo je le telo,
ki pijano stopa
po robniku
pločnika,
roke v stran.

Postojanka

Ko me ponovno zagledaš,
me čvrsto zagradi in vrzi
v majhno škatlo z debelimi stenami,
hkrati z mano pa še moj september.

Temno bo in spet ničesar ne bom videl.
Vlažno in vroče bo, ampak komaj čakam,
ker zmrzujem od nočnih sprehodov.
Postojanka med dobrim in slabim.
Trenutek, ko nimaš več zraka
dušiti se pa še nisi začel.

Dolg dan v katerem najdeš celo svoje življenje.
Dolg dan v katerega natlačiš vsa svoja čutenja
in jih pomnožiš s tisoč.

September je dolg mesec,
ko ga živiš.
September je le utrinek
dan kasneje.

Utrinek kratkih zgodb
in dolgotrajnih posledic.

Na zgodbe te bodo spominjale
gube nasmehov,
posledice te bodo zaznamovale
s suhimi strugami krvi in solz.

Piškotek

Štirje ljudje sedijo za mizo.
Na sredini mize pet piškotov.
Vsak vzame enega.
Eden ostane,
ostali umrejo.

Vijolična

Slekel sem si vsa oblačila in
si odstranil vse, kar mi
ne pripada.

Zebe me in dregetam.
Tudi toplota mi ne pripada.

Duša mi kot pripravljeno
platno visi na steni,
modra.

Mogoče odtenek preveč modra.
»Še rdeče!« reče glas, ki
je moj, ampak ne v meni.
Tudi glas mi ne pripada.

Da. Z rdečo bi res
dobil pravo
globoko vijolično.

Iz srca poškopljena
po steni temno rdeča.

Ozrem se nazaj:
»Mojstrovina!«

Žal mi je le za srce,
ki mi kot oddano,
ni pripadalo.

Ostal mi je le
ingverjevo grenko-sladak
NIČ.

Ekvator

Obstaja premica, podobna črti.
Tolažim se, da je nisem jaz narisal.

Ne!
Jaz rišem kroge.

Še vedno je pred mano
črta.
Premica.
Barva res ni pomembna,
le njen karakter je rdeč.

Dolgo sem hodil, samo da pridem
do črte in se ustavim.
ČRTE!
Nad mano je vprašaj
in preklinjam.

Počutim se kot pred neprebojno
izložbo.
(nad mano je še vedno vprašaj)
(pridružil se mu je klicaj)

Ali lahko prosim izumiš vrata?
Tok, tok
Ni kljuka!
Preklete! Že greš?
Če že moraš ostati v gibanju,
potem hodi ob črti
in jaz se ti bom pridružil
na svoji strani.

Okronan

Ljubezen, sprehodila sva se do jablane
in rekel sem ti
počakaj, prinesem ti najlepšega čisto na vrhu
začel sem plezati in nekje vmes si rekla
kaj delaš pridi dol norec
takrat je zapihal veter, stresel veje
in te odnesel
jaz pa sem ostal v krošnji brez sadežev

gman

Robert Šupe je v resničnem življenju G-MAN.

Rap-ekskurzija

Zgodnja je ura, folk v avtobus se gura,
Povem ti, stari, to ni planinska tura,
Danes se namreč ekskurzija fura!
Vrečke, potovalke, rukzaki in kufri,
Prtljažnik se šibi, motor pa zabrni,
Šofer pa v svojih rokah volan trdno drži,
Nato prestavi v prvo in doda še gas,
ura je cajt –Yo – odhoda je čas!

Z avtobusne se postaje kripa premakne,
Semafor naj bo zelen, da kje se ne zatakne,
Folk je ves happy ko radio zašpila,
Sam da ni dež in dan bo čista idila.
Pograbim mikrofona in začnem razlagat,
Tam so hribi, tam so doline,
pamži pa sam čakajo, da nakladanje mine!

Kripa grabi naprej, skozi kraje beži,
Za nami je Krško, v Bistrici ob Sotli
že na stranišče se mudi.
Na Ptujski gori gotika raztura,
Na Dravskem je polju koruza kultura.
Slovenske so gorice domovje vinske trte,
Mlinska kolesa na Muri se vrte.

Čas je za kosilo, Stari- nehi težiti!
Želodci pač zahtevajo pico, kečap in pomfrit!
Pol pa furamo v Filovce, Bogojino, Moravske,
Ej, stari, za danes bo dovolj – Yo-
šofer, dej gas do daske!!
Hotel je carski, folk se noter gura,
grabi ključke in z dvigali se fura.
Pobasal smo večerjo, pršla je pozna ura,
Mularija ga pa žura-žura-žuraaa!!!

Robert ŠUPE, prof., alias G-MAN

Konferenca-Rap

Pogledam na uro... šit – kmalu bo dve,
takrat po navadi konferenca se začne.
»Ajde, mularija, za danes dost je blo,
domov se pejte učiti, pa zgodaj v posteljo!«
Je,- kao - Hora legalis, vsi hodjo s kuram spat,
zvečer pa ti v disku pamži dihajo za vrat.

Izpraznim kateder, proti zbornici jo mahnem,
med pamži se prerivam – skoraj ramo si izpahnem.
V roki binglja mi od zbornice ključ,
ga v ključavnico porinim, ki čist je že fuč.
Vrata končno popustijo, v zbornici zagledam folk,
folka zmeri je preveč, stolov pa nikoli tolk!
V neizprosnem boju izborim si svoj stol,
zatlačim srajco si v hlače kr mam hrbet čist gol.

Šefica z očmi zabliska in folk se umiri,
dnevni red je dolg, da pred očmi se mi stemni.
Potem ko ZOFKA in MOFAS me spravita v trans,
pod »razno« predrami ljudstva me glas:
»Pamži spet ful špricajo, sprot se ne učijo,
nalog sploh ne delajo pred spraševanjem pa bežijo!
Drugi, spet, kadijo, zamujajo, bentijo,
njihovi razredniki naj nekaj naredijo!!!«

»Zato so krivi bonusi pa zgrešeni projekti,
vse to dijake zmeša, da učni jim uspeh opeša!
Mulci ostajajo doma, da za kontrolke se učijo,
v opravičila pa zapišejo da trebuščki jih bolijo!
In tu je še matura...ljudje!- Ne se igrat!
Anarhija vse popelje nas v gotovi propad!«

Folk globoko prikimava, se strinja, odobrava,
skrajni čas je spet, da v šolo povrne se red!!!
»Spraševanje brez napovedi, 100%-na prisotnost...
zdaj roke vsi gor, da predlog bo sprejet –
le-ta popelje nas v Krasni novi svet!«
Itak.

Zgodba, ki je nisem želela slišati

piše: Sandra PAVLIČ

Okno moje sobe že spet vpija sončne žarke. Počasi ga imam že dovolj. Sedim za njim in nemo strmim ven. Dogajanje zunaj je čedalje bolj zanimivo. Kajpada, saj zunaj spada v drug svet, ki pa me ne vidi ravno pogosto. Briga me, pomembno je le, da se napajam ob tem toku, ki ga žene. Čeprav se ne ganem.

Že stotič poslušam ploščo Faith Hill in mi gre že na živce. Ravno zdaj poje Somewhere down the road. Vedno sem čutila olajšanje ob tej pesmi, tokrat pa me le še bolj pogreje. Naveličano počim po starem ubogem radiu, da ugasne, in odprem omaro. To, da pred mojo ekstra veliko omaro stojim vsaj pol ure, je vsakdanja zadeva, tokrat pa hitro mine 45 minut, pa še vedno premetavam. Kaj iščem? Sploh ne vem. Najbrž nekaj, kar spada v zunanji svet. Pa niti ne vem, kaj spada tja. Čeprav je za nas, mehkužce, hladen aprilski petek, moja izbiri potrди sonce z obljubo, da me bo vsekakor varovalo pred zamrznitvijo. Oblečem si torej kratek in že premajhen top brez naramnic, povrhu pa še tanko jakno. To bo že vžgalo, vsaj za začetek. Na koncu si na trepalnice naneseš še kilo maskare in upam, da bo zdržala, saj bo kmalu praznovala kakšnih dvajset let. Ph, maskara je starejša od mene! To me spet pogreje. Jezno jo zalučam v koš. Ne, vsaj danes nočem, da me kar koli spominja na pojem mladosti. Nikogar nočem, da me opominja na moje stanje. Vsaj danes ne. Še enkrat se pogledam v ogledalo in poskušam narediti fris, ki me bo spravil v dobro voljo. Nikakor mi ne uspe. Hočem fris manekenke, pa zagledam edinole nesrečen zmazek, mešanico aken, maskare, pudra in bebavosti. Skratka, mene.

Ko stopim na ulico, imam spet tisti občutek. Spet ne vem. Kam naj sploh grem? Gledam enkrat dol, enkrat gor po ulici. Kam? Če grem dol, bom prišla v čisto navaden predel mesta, tja, kjer ni nič zanimivega. Kjer ob petkih ni življenja. Ne, gor grem, v središče naselja lokalov. Ja, tja grem. Ko začnem hoditi, se me spet začne zapolnjevati vročina. Sovražim hojo v hrib, le zakaj ni obratno? Zakaj ni žurov v dolini, vsa sivina in dolgočasje pa bi se preselila na vrh, kjer bi bila sploh težko dostopna, in in ... .. zakaj sploh je tako?!

Med sopenjem prekolnem vse mesto povprek in počez, zraven pa si postavljam neumna in skrajno bedasta retorična vprašanja. Ja, še zanimivo bo danes.

Ko vendarle prilezem gor, ko se še ne začne ravnina, name že letijo pogledi. Sploh se ne prepričam, kakšne vrste pogledi so. Danes mi ugajajo prav vsi. Slišim žvižge. Čutim, da se žar vročice spet prižiga, a ga hočem ustaviti. Izključim ga. Tako, zdaj bo mir. Ko izbojujem bitko z notranjim menoj, se ozrem. Kar na smeh mi gre. Zbirališča so eno poleg drugega. In ne vem, kam naj grem. »Jeah«, kar smejala bi se. *Kakšna koza si, pomislim. Pohiti!!! Saj že hitim*, potolažim nek vsiljiv glas, za katerega niti ne vem, zakaj se vmešava. Poslala bi ga nekam, samo zdajle ne morem. Ne utegnem se prepirati. Ko hodim mimo lokalov, čutim poglede. Slišim opazke. *Le kaj jih briga?* Ima me, da bi zbežala, a ne bom. Dokazala si bom, da zmorem.

Šele ko pridem do konca ulice, do zadnje stavbe, se spet začnem prepirati s sabo. Stiska mi goltanec. Vstopim. Pritisk popusti. Zato pa mi nekaj šine skozi možgane. Piskajoča glasba, ki ji jaz rečem kar pristajanje vesoljcev na Zemlji. Obupno. Mar ne spominja na nezemeljska bitja? Človek, vsaj po mojem izredno intelektualnem razmišljanju, ne more ustvariti takšnega zvoka. Zato se za vsak slučaj ozrem, če je kje kdo s telepatskimi drogovi na glavi. Opazim le nekaj praznih miz v tej očitno ne najbolj priljubljene diskoteki. Hitro tečem tja in se kar vržem na klop. Nemudoma

se slečem, mogoče bom pritegnila pozornost v prekratki majici. Nečemu vendar še mora služiti. Čakam, da se mi približa natakak in opazujem ljudi. Spet isti občutek. *Kaj počnem tu?* Moti me ta nezemeljska glasba in se še enkrat oziram po plešočih vesoljcih. Nikjer ne duha ne sluha o njih. Skozi norečo množico navadnih smrtnikov se do mene prebija natakak. *»Kolo bi, prosim.« »Prosim?«* sarkastično vpraša. *»Kokakolo!« »Prav.«* Obrne se in gre ponovno skozi množico. Nekaj na njem mi gre hudo na živce. Pozabim nanj in se spet oziram. Vsi norijo, nekaj jih sedi, jaz pa se kar ne morem sprostiti. *Enostavno ne vidim življenja.* Nemo opazujem, ko mi natakak prinese nekaj, za kar se niti ne spomnim, da bi naročila. Ampak ne da se mi prepirati.

Počasi srkam in opazujem. Čas mineva, mene pa vse čedalje bolj moti. Ljudje. Z njimi nekaj ni v redu. Njihovi izrazi ... Buljim vanje, tako da niti z enim čutilom ne zaznam približevanja. Zagledam jo šele, ko mi zakrije pogled na dogajanje. Srh me spreleti, ko jo gledam nekaj sekund. *»Imaš mogoče ogenj?« »Ne kadim.« »Nič zato. Saj ne rabim čika tako nujno.«* Kar prisedla je, ne da bi kaj vprašala. Jaz pa sem jo še kar opazovala. Saj to ne more biti res. Le kako more človek nase navleči kaj tako raztrganega?! Pogled na to strašilo me sili na bruhanje. In zaudarja. A se ne zmeni za moje pačenje, kar govoriti začne. In kar naenkrat se zaslišim, kako ji odgovarjam. *Pogovarjam se z njo.* Še sama ne vem, kako. Spraševala me je po imenu, pa sem ji ga povedala. Rekla je, da me še ni videla tukaj. Rekla sem ji, da ne zahajam pogosto sem. Ona pa je kar govorila, vmes me je še kaj vprašala, ampak mi ni pustila, da povem. Kar govorila je. Takrat sem opazila. *Čudna je. Tako kot vsi ostali.* Naenkrat sem si zaželela, da bi sedela za svojim oknom, se nastavljalna soncu in poslušala Faith. Strah me je postalo. *Kaj hoče od mene?* Nisem je več poslušala, hotela sem le vstati in pobegniti iz tega. Govorila je, glas pa se ji je vse bolj tresel. Čutila sem njeno napetost, čutila sem, da je nekaj narobe. Pa se nisem zganila. Strah me je pomagati in strah me je pobegniti. Ujeta sem. Še enkrat sem se ozrla po ljudeh. *Moj bog!* To niso več ljudje. Pogledi na obrazih so se mi zazdeli tako tuji, da me je stisnilo. Samo opazovala sem ta svet stvorov, nečesa, kar je daleč od meni znanega človeka. Bila sem popolnoma nemočna. Potem pa še ona. Utihnila je. Zdaj se je nagibala proti meni. Čedalje bolj se je tresla ... .. s zlomljenim glasom je zahripala proti meni dve besedi, ki sem ju iz njenih ust komaj razumela ... .. *pomagaj mi ...*

Vse se je začelo vrteti in tresti. Jaz pa sem bila ujeta v grozljivem plesu tistih stvorov ... Hotela sem kričati, pa mi je notranji jaz zafeceljal glasilke. Užival je, medtem ko me je mučil.

Naenkrat se mi je v ušesa vsula zgodba s premnogimi detajli, zgodba, ki je nisem želela slišati. Njena zgodba me je spominjala na zapravljeno mladost. Na tisto, kar ravno ta trenutek zapravljam jaz ... Ne vem, kaj je govorila. Vem le, kaj sem slišala. Mogoče me je ravno to poglalo s klopi v hladno črno noč. Imela sem isti občutek, kot takrat, ko se stopila iz hiše. Tokrat sem vedela.

Že stotič poslušam mojo pesem. Sonce pripeka. In petek je. Odpravljam se ven. Stojim pred omaro. Somewhere down the road ... pograbim najljubšo majico ... *there will be answers to the questions ... somewhere down the road...* Še enkrat se pogledam v ogledalo ... *though we cannot see it now ... and somewhere down the road you will find mighty arms reaching for you ...* Stopim iz hiše. Na ulici pogledam enkrat dol, enkrat gor. Kam? ... *and they will hold the answers at the end of the road.*

“When fact is fiction and tv reality”

piše: Alja LUKŠIČ

Ko so dejstva in resnica izmišljena, televizija pa postane resničnost. To besedilo pesmi Sunday, Bloody Sunday, je bilo napisano davnega leta 1983. Leta, ki ga zaznamuje uvedba enega najpriljubljenejših programov Microsoft Word, predstavljen je prvi mobilni telefon, v Ameriki se začne velika recesija, Etiopijo zajame najhujša suša v zgodovini, decembra bomba IRE eksplodira v nakupovalnem središču... Leto, po eni strani tako polno velikih tehnoloških vzponov, ki mu na drugi pogled sledi še večje nazadovanje, pomanjkanje, padci. Leto, ki mu šele čez slabi dve desetletji sledi svetovna obsesija, ekstatična evforija nad tisoč in prvim televizijskim resničnostnim “šovom”. Vendar je res, brez dvoma je danes postal “TV reality”.

Množični mediji večkrat predstavijo določen problem povsem subjektivno in s tem zavestno vplivajo na posameznika. S tem, ko zaokrožijo neko mnenje v večinsko, oblikujejo stereotipe, usmerjajo posameznikovo razmišljanje v vsesplošno in ne dopuščajo drugačnega mnenja. Predstavljena je ena resnica, ki je edina pravilna, en cilj, ki je najbolj dostopen, ena zgodba, ki je najbolj pristna. Pa ni vedno tako. Danes je namen najpomembnejših medijev, predvsem televizije, ekonomski in je prerasel samo bistvo eksistence medija. Če namreč prioriteta medijev postane podrejanje ekonomskim interesom in s tem škoduje človeškim potrebam in osnovnemu namenu medija, potem to ni več medij. Napaka pa je v tem, da so ljudje vse premalo kritični in raje nastopajo kot pasivni akterji dogajanja ter tako le še vzpodbujajo prazne vsebine, ki jih televizija ponuja.

Tako lahko za primer vzamemo najstnika, ki želi razumeti svet, njegovo delovanje. Želi si odkriti bit, bistvo bivajočega, kar so poskušali že mnogi filozofi pred njim. Vendar v času teh filozofov še niso obstajali vsi množični mediji, po katerih bi ti povzemali način in objektivnost medijev za svojo realnost in s tem za realnost sveta. V neki raziskavi EU Kids Online so ugotovili, da slovenskim mladostnikom v medijih manjka pozitivnih vsebin. Mediji krojijo prosti čas mnogih posameznikov, družin, določajo teme pogovora med prijatelji, so naša zabava, vzgojitelji, ki nam predstavijo vrednote naroda ter družbeno odgovoren način

ravnanja. Pa mediji danes res ustvarjajo izobražene, optimistične, ozaveščene ljudi?

Pojavi se ironija našega razvoja, ko želijo ljudje spregledati vse probleme in si želijo le še sprostitev, zabave. Tako pa problemi postanejo vse večji, dokler se nam enkrat ne zgodi, da sistem propade, da se zrušijo napake človeštva nad nemočnimi, da postane to, ob čimer smo ob spremljanju medijev ravnodušno zmajevali z glavo, resničnost. Edina realnost. Takrat postanemo eno in šele takrat se oblikujejo moč, vrednote, zavest, identiteta naroda.

Pravijo, da ne vemo kaj je vojna, dokler živimo v miru. Pravijo, da ne vemo kaj je pomanjkanje, dokler živimo v izobilju. Pa naj nam bo še tako hudo med gledanjem trpečih obrazov po televiziji, njihove bolečine ne moremo razumeti, dokler je tudi sami ne doživimo. Tukaj se mi poraja vprašanje, kakšna vrednota je mir danes? Kako nanj gledamo v Evropi, kjer je od zadnje velike vojne minilo že več kot pol stoletja? Večina Evropejcev jemlje mir kot samo po sebi umevno dejstvo, vendar pa je v globalnem svetu postal nedeljiv. Nihče se ne more slepiti, da si lahko zgradi otok varnosti, še posebej danes, ko globalne oblike ogrožanja miru in varnosti tega ne dopuščajo. Vedno znova se izkaže, da imamo mir vsi, ali pa ga nima nihče. In vendar ga moramo najprej začeti iskati v nas samih, saj srečen posameznik predstavlja osnovno enoto družbe. Pa ne pozabimo, vojna se ne začne na bojišču, temveč v glavah ljudi!

Januarja 1972 je prišlo v Londonderryju do velikih katoliških demonstracij, ker je na Severnem Irskem angleška vojska razglašala, da se bori proti ekstremizmu, ki vodi v terorizem. V resnici pa je bila zagovornica enakih ciljev kot protestantski teroristi. Ljudje si želimo miru, vsi stremimo k nekim začrtanim ciljem in jih skušamo uresničiti. V vsakdanjem življenju se vse prepogosto podrejamu družbenim normam, iščemo odgovore na resnico v medijih, vendar šele ko bomo presegli vse te dejavnike, lahko upamo na boljši jutri. Prava bitka pa se tako šele dodobra začne.

Množični mediji večkrat predstavijo določen problem povsem subjektivno in s tem zavestno vplivajo na posameznika. S tem, ko zaokrožijo neko mnenje v večinsko, oblikujejo stereotipe, usmerjajo posameznikovo razmišljanje v vsesplošno in ne dopuščajo drugačnega mnenja. Predstavljena je ena resnica, ki je edina pravilna, en cilj, ki je najbolj dostopen, ena zgodba, ki je najbolj pristna. Pa ni vedno tako.

Na delo!

piše: Sandra PAVLIČ

foto: Jure KASTELIC

Upam, da se boste zabavali ob branju tega mojega izliva. Sicer nimam navade, da v naši dobri normalni, skorumpirani, dodobra izdelani in seveda, kjer je treba, z očitnimi popravki dodelani družbi, kaj preveč izustim. Pač, pogleda na svoj jezik ne privoščim vsakomur, saj se prehitro komu zazdi predolg in danes so ljudje na žalost taki, da ne premorejo lepšega odziva, kot da pokažejo še svoje ustno bogastvo (ker je njihovo vsekakor večje, daljše in močnejše od tvojega) kot češnje na smetano pa dobiš še kak pof. Tokrat mi je vrela kri kar nekaj dni, in, najbrž veste iz izkušenj, se ne ohladi tako zlahka. Moja pa sploh.

Zaprta slovenska družba. Zaprti Slovenci. »Zaprto«. Ta beseda že zveni nagnusno, kaj šele, če se spomnimo njenega pomena. In ko se ji pri pouku samo približamo, že postane naša (njihova) kost za glodanje. In kot tisti trivialci v uredništvu rumenih revij glodamo in glodamo, vmes pa si privoščimo še malce mazohizma. Davek mlečnih zob pač terja svoje. A kaj, ko je tako slastno! Škoda le, ker pozabljam, da nismo vsi ustvarjeni za takšne kosti. Meni, na primer, se vse ustavi samo ob poslušanju teh prosternih glasov, ki prihajajo iz vseh strani moje biti. Včasih pa si dobesedno zaželim, da bi bila lepo sklonjena nad WC školjko v popolni pripravljenosti (seveda z glavo navzdol). Enostavno v takih trenutkih sovražim pametnjakoviče, ki so mi sicer blizu, in ko začnejo trobiti o produktih svojih možganov, sicer kvalificiranih za videnje slovenske problematike, khmm...

Vedno v tej bojni debati pridemo do zaključka (lahko rečem tudi do začetka), da smo Slovenci zaprt narod. In kritiziramo in meljemo v skorajda popolnem nezavedanju, da grizemo sami sebe in pljuvamo po svojih bližnjih. Vsi poudarjajo, kako da nismo pripravljeni na kakršno koli akomodacijo, kaj šele asimilacijo v drugačne režime, drugačne urnike in drugačnega življenja, ki danes pomeni napredek in vsa prihodnost razvitejših držav,

nočemo stikov z nikomerinničemerinživimo kot popolni kmetavzarji – z obilico nesamozavesti in sramežljivosti, negativno nastrojeno proti novemu in neznanemu. In ko nam naši »nadučeni« vcepljajo v glavo, da se moramo biti za službo pripravljeni boriti in se

In sprašujem se, zakaj le se na vse pretege trudimo, da bi posekali vezi med seboj in izgubili svojo narodno identiteto? Pa kaj je narobe s tem, če smo »majhni«? Zakaj je slovenska mentaliteta takšna, da zaničuje majhnost? Zaradi manj možnosti? Manj priložnosti?

podrediti izključno potrebam službe (beri: preseliti se kamor koli + odpovedati se zasebnemu življenju), mi v glavi kar kipi. Ljudje, ali res vsi tako mislite? Naj mi potem nekdo odgovori na zelo tečno klišejsko vprašanje, s katerim v svoji radovednosti spravljam ob živce marsikoga: kaj je smisel življenja? Najbrž za vas to, da si daleč od vseh, ki jih imaš rad ali pa se celo sprogramiraš tako, da sploh nehaš čutiti in gradiš le na družbenem napredku. Saj vem, da sem v letih, ko se mi zdi, da sem zelo pametna in poznam vse odgovore. A tako blond vseeno nisem, da ne bi vedela, da je za kakovost družbe najbolj potreben prav lasten osebnostni napredek. Smešno, povsod se poudarja, da sebe ne smemo zapostaviti, da se moramo postaviti v center prav vsega in se imeti za največ, kar je sploh ugledalo svetlobo sveta. A kaj delajo z nami?

Iskreno vesela sem, da smo Slovenci »zaprti«. Pa ne zaprti, pač pa samo malce napolnjeni z duhom nacionalnosti. Že v zgodovini se je odvijal boj za avtonomijo in samostojnost našega jezika. Zakaj so se ilirizmu upirali največji izobraženci tistega časa in tudi zmagali? Najbrž zato, da bi mi sedaj imeli kaj uničevati. Da bi postali multinacionalni, da bi se premešali med sabo kot sadje, ki postaja frape, in pohodili zupuščino prednikov? Tako se namreč godi mnogim državam, ki stremijo k še večji razvosti. Tudi EU ploska temu, kar je seveda želela videti. Popolna predstava, tudi za nas, majhne revčke, ki seveda nikakor nočemo zaostajati za drugimi in vneto načrtujemo svoje turistične podvige. Ni lepšega, kot da lahko potuješ kakor koli, itak je že povsod vse isto, isti postopki, isti jezik. A vsi ti čari turizma, vsaj zame, izginjajo. Preveč ljudi, preveč kultur, preveč sveta. Od potovanja v Pariz sem si obetala veliko avanturo in nanazadnje izpolnjenost vseh izpraznjenih kotičkov duše z novo energijo, ki ti jo lahko da le svet. Bilo je krasno, videla sem ogromno kamna in podobnih materialov, ki so se v zgodovino zapisali zaradi svoje veličastne ornamentike. To je vse, kar hoče tipični turist s fotoaparatom okoli vratu. Jaz na svojo žalost to nisem. Hočem več. Zato sem pač primorana videti več.

Hotela sem Pariz, mesto v vsej svoji bedi in sijaju. S svojo kulturo, s svojimi običaji. Parižana sicer vidiš na mestnem avtobusu z bageto v rokah in baretko na glavi. A nisem došla, dokler nisem stala na vrhu Montmartra, za nekatere nepotrebne pestiča na roži Pariza. To je vrh, hrib umetnikov in tam je življenje. Tam so Parižani s harmoniko in kitaro, tam slišiš najlepši zven Habanere in tam začutiš tisto pravo, kar iščeš. To najbrž iščejo v Franciji turisti z dušo.

Ob tem se sprašujem, kaj iščejo v Sloveniji. Najbrž ni Prešernov spomenik za nikogar ravno kakšen kiparski ali kakršen koli drug presežek. Tudi »znamenita« Čopova ulica mi gre počasi že na živce in se je v velikem loku izogibam. Ljubljana nasploh nima kakšne zgodovinsko res pomembne znamenitosti, ki bi pritegnila turiste iz zelo oddaljenih držav. Kaj jih torej zanima? Majhen otoček sredi jezera, ki je pač samo podoba idealizirane pokrajine? Mislim, da ne iščejo tega. Mislim, da je edina res pomembna znamenitost naš tok. Naša domačnost. In za zdaj še naš način, kako se spopadamo s svetom. Na koncu vse turiste prevzame ta občutek, ki bi ga bili deležni v redkih delih širnega planeta. In sprašujem se, zakaj le se na vse pretege trudimo, da bi posekali vezi med seboj in izgubili svojo narodno identiteto? Pa kaj je narobe s tem, če smo »majhni«? Zakaj je slovenska mentaliteta takšna, da zaničuje majhnost? Zaradi manj možnosti? Manj priložnosti? Jej, kako globoko smo zabredli. Pa nočem obtoževati drugače mislečih ali jim celo reči, da to, kar mislijo, nima nobenega smisla. Hočem le izpostaviti velik problem, ki je z vsakim dnem še večji. Namreč, izgubili smo zaupanje in ponos do domovine. Saj, slovenščina je za večino mlajših generacij navaden shit. Jaz sem, nasprotno, vesela, da jo znam. Je eden najtežjih jezikov, ki se ga drugače ne bi nikoli naučila, medtem ko se je vseh drugih najširših jezikov lažje naučiti. Torej, le pritožujte se nad poukom materinščine, špricajte jo, popolnoma nevedni in nezavedajoči se širine, ki vam jo daje. Le udrihajte po Sloveniji, prizadevajte si, da izgubi še zadnje vrednote, ki si jih je pridobila s težkim bojem.

Hitro na delo!

VAMPIR LOJZE

MALI VAMPIR LOJZE JE NAJRAJE V ŽIVLJENJU SKLADAL NADREALISTIČNO POEZIJO.

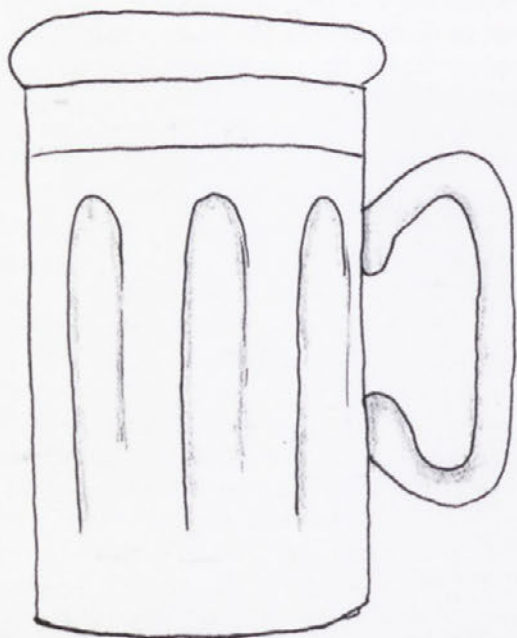
FAK!
LEJ KER
FRİK!

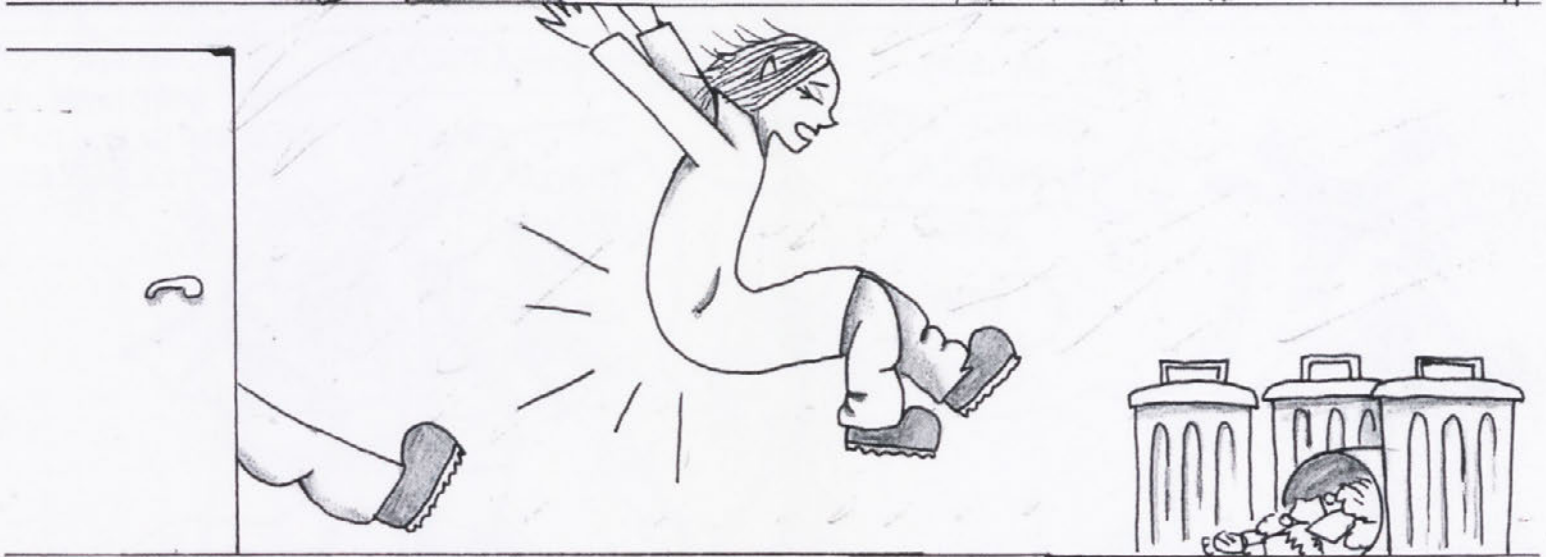
FAKIR RELEVANTNO OVIRA
ABAKUS SVOJEVOLJNO ORNAMENT
TEMPIRANI INDIJANEC
CIGARO OBJEMA ABSTRAKTNO
OBLAK KAMPIRA AMPAK
KONJ JOČE EPIKURALNO
OKO OVIRA ANTENO
OKOLIŠ ŠUMI IGLU
UGANJUJE ELEKTRIČNI
IMBICIL LJUBI IDEJO
ORNAMENTA AKUTNO
OBOJE .....

strip

KO SO NJEGOVI VRSTNIKI UŽIVALI OB PITJU PIVA, JE ON UŽIVAL OB PITJU MRTVIH DEVIC

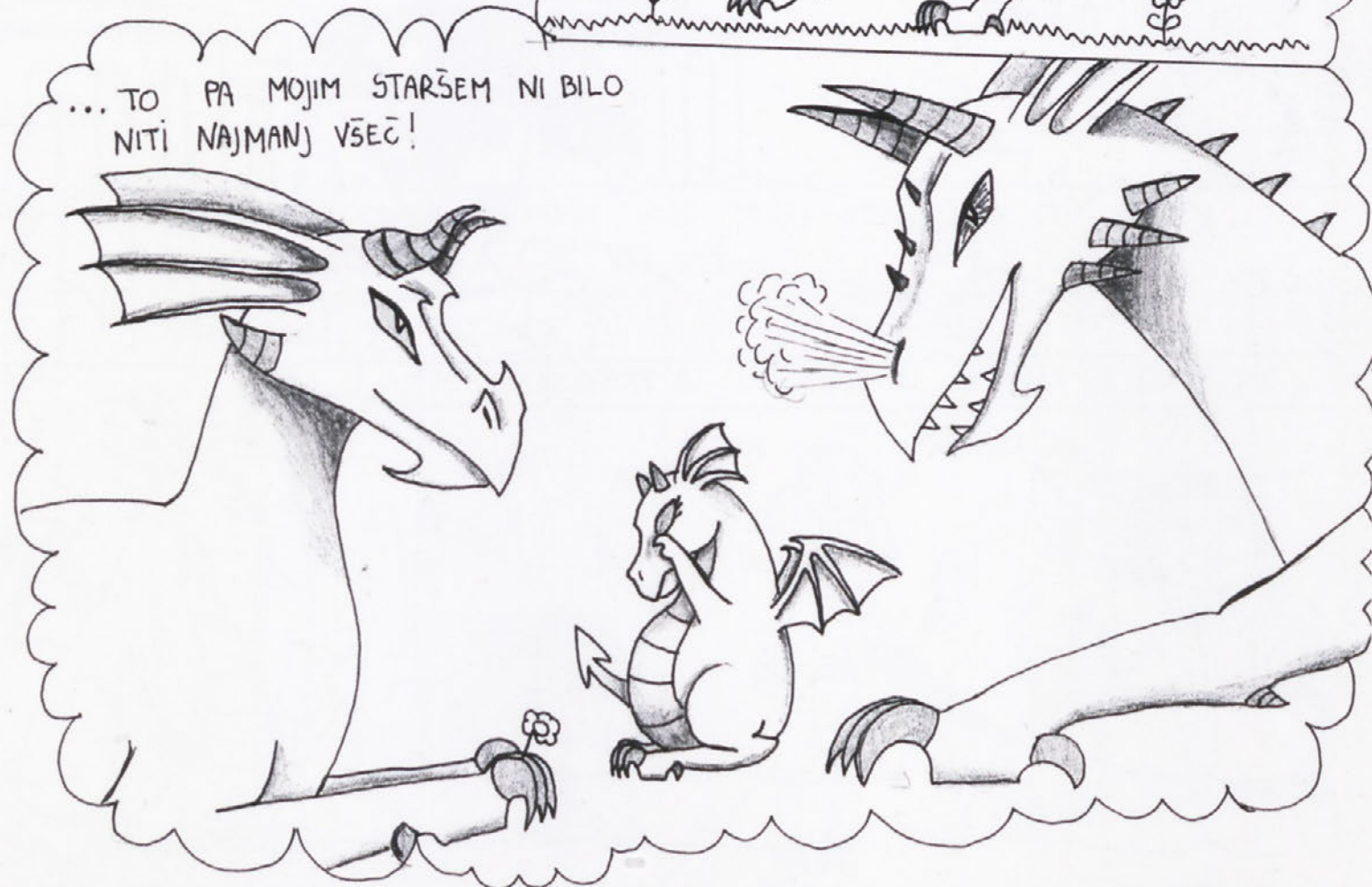
PRI LOVU ZA HRANO JE BIL VEČ ALI MANJ NEUSPEŠEN |

... IN TAKO JE KONČAL NA SMETIŠČU ZA PRAVLJIČNA BITJA.

KAJ NAMA
JE ZA
NAREDITI?
DRAGI
ZMAJČEK!

JAZ POZNAM
MOJSTRA
NEKI.
ON NAJU
BO NAUČIL
KAKO BITI
KUL!

IN TAKO STA SE ODPRAVILA K MOJSTRU.

MOJSTR
NEKI

PROSIM
POMAGAJ
NAMA
MOJSTER
NEKI!

JA! POMAGAJ
NAMA
BITI
KUL!

JA... SEVEDA...
VAMA... BOM...
POMAGAL...
TO BO
20.000 €
+ DDV

NE SEJ SE
HECAM!

TOK DNARJA
PA NIMAVA!

IN TAKO SO ZAČELI Z TRENINGOM |

TRENING JE BIL POPOLNOMA NEUSPEŠEN... ZA OBA!

MOJSTER NEKI JE BIL MOČNO RAZOČARAN

VEČJIH ZGUB
OD VAJU PA
ŠE NISEM
VIDEL!

ŠE CHUCKA
NORRISA MI JE
USPELO SPREMENTI
V NAJBOLJŠEGA
MOŠKEGA NA SVETU

ŽAL
NAMA
JE...

PO DOLGEM RAZMIŠLJANJU JE NAŠEL REŠITEV!

ODLOČIL SEM SE, DA GA
VAMA PODARIM. TO JE ZELO
VELIKODUŠNO OD MENE
SAJ SEM GA HRANIL
ZA SVOJO SMRT!

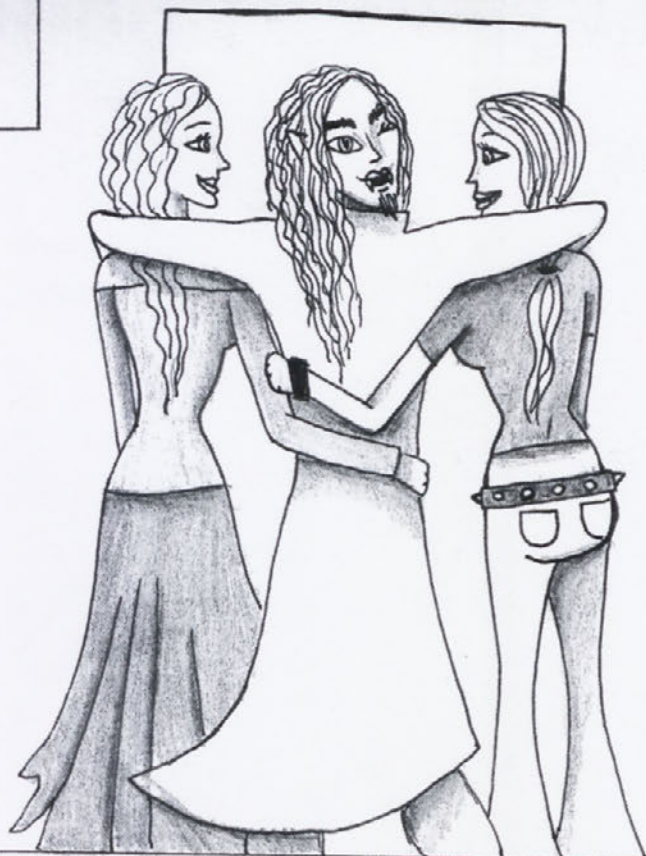
SO PA TUDI DRUGI NAČINI KAKO KONČATI SVOJE ŽIVLJENJE

IN POTEM KO STA SPILA NAPOJ...

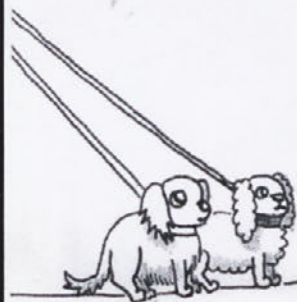

LOV ZA HRANO NI
BIL VEČ TAKO
NEUSPEŠEN...

HVALA ZA
PREVOZ!

HVALA, KER SI
MI PUSTIL NJUNA
PSA V VARSTVO

KONC

---

www.gimnm.org

GIMNAZIJA NOVO MESTO